

#

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 46, Iunie 2007

Apare DUPĂ jumătatea lunii 1,5 RON (15.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Aniversare Neamului valah strigare
Chemarea Arhanghelului

Actualitate Legionarismul, interzis?

Aparitie de carte Influența evreilor (IV)

Carte legionară "Pentru legionari" (XIV)

Spiritualitate Teologia luptătoare (II)
Pericolul ecumenismului (I)

Interviu Personalități legionare uitate

Diverse Poveste cu final neașteptat
Din panseurile lui Nică fără frică

Atitudini "Go to the city"

Correspondență Adevărata față a P.D.

Poșta Redacției, Concurs

Cu ocazia împlinirii a 80 de ani de la înființarea Legiunii "Arhanghelul Mihail", pe data de 20 iunie 2007 va apare și un număr aniversar al revistei.

Editorial: PE CINE SPERIE MIȘCAREA LEGIONARĂ

Luna aceasta se împlinesc 80 de ani de la înființarea Legiunii Arhanghelul Mihail de către Corneliu Zelea-Codreanu, avocat cu studii universitare la Iași în anii 20 ai secolului XX, cu un doctorat la Grenoble, în Franța, voluntar pe frontul ultimei speranțe în Moldova anilor primului război mondial, la numai 16 ani, organizatorul primului grup de rezistență armată împotriva unei eventuale invazii bolșevice, la vârsta de 18 ani, în pădurea "Dobrina" de lângă Huși, când se părea că o invazie bolșevică este iminentă în Moldova României Reîntregite, organizatorul luptei studențimii Române în lupta începută la 1922 împotriva primelor manifestări de aderare la ideologia comunistă și împotriva colonizării României cu populația evreiască refugiată din Ucraina, Rusia și Galiția (din cauza persecuțiilor la care erau supuși), și, în final, cel mai mare naționalist român, asasinat la 39 de ani din ordinul Internaționalei iudaice!

O frază lungă, greu de trunchiat, ca un oftat de durere din străfundul sufletului Neamului românesc!!

Astăzi, după 80 de ani de luptă și sacrificii, Mișcarea Legionară activează având aceleași idealuri, acumulând o mare experiență de luptă politică, capabilă să înțeleagă mai bine ca oricând manevrele golemului iudaic de acaparare a spațiului mioritic în încercarea de a-l transforma într-o colonie, având ca cetățeni de categoria a doua pe români, buni de muncă, de servitori și de satisfăcut plăcerile masculilor învingători!

Apariția Legiunii Arhanghelul Mihail, în iunie 1927, a fost o reacție firească, ca un gest-reflex de supraviețuire a neamului românesc, căruia instinctul de conservare dar și elementele dispartate care puse cap la cap dezvăluiau o succesiune logică, direcționată neîndoienic spre pierderea preponderenței controlului autohton asupra proprietății, în general, și de aici asupra puterii de decizie la nivel statal. Aș putea oricând să aduc argumente imbatabile pentru confirmarea spuselor mele anterioare, într-o prezentare amplă a situației românilor anilor 20, următorii Marii Uniri, dar este greu de sintetizat în câteva rânduri.

Moldova, Basarabia și Bucovina deveniseră niște spații de multe ori ocupate în mod egal de români și de evrei - asta din punct de vedere demografic, dar controlate economic de evrei, cu largul concurs al autorităților corupte și idioate. Existența unor enorme suprafețe agricole exploatate de arendașii evrei, transformaseră pe bietul țaran român într-un rob lihnit de foame și dezbrăcat și desculț, la discreția unui Fischer, de exemplu, care exploata suprafața de cca. 230.000 de hectare, așa-numitul "Fischer land" de unde, de altfel, a pornit și răscoala din 1907 - din satul sugestiv numit "Flămânzi"! **(continuare în pag. 2)**

Nicador Zelea
Codreanu

Dar țara era plină de astfel de arendași. Nordul Transilvaniei și în special Maramureșul și apoi "Apusenii" dădeau cel mai mare număr de tuberculoși din cauza malnutriției. Clasa mijlocie a micilor comercianți și a micilor meseriași era pe cale de dispariție din cauza concurenței neloiale pe care și-o puteau permite noii veniți, subvenționați de comunitățile religioase sau prin alte tertipuri. Din cauza sărăciei, copiii de român ajungeau din ce în ce mai puțin în licee și în facultăți; erau Colegii Naționale la Iași în care românii reprezentau o minoritate; erau facultăți în care proporția de studenți evrei era de 80%. În profesiile libere, pentru acest motiv - doctori, avocați și altele - românii erau minoritari ca proporție.

Autoritățile îngăduiau orice evreilor - care nu erau priviți cu suspiciune, iar tineretul creștin era tot timpul urmărit și bruscăt. Anul 1924, prefect de Iași C. Manciuc, care făcea legea în județ. De exemplu: în Iași exista cel puțin un "cămin al studenților israeliți". Studenții creștini, organizați de Corneliu Zelea Codreanu, au vrut să facă un cămin al studenților creștini; **știți cum a fost caracterizată încercarea lor** (care în final se concretizează în "Căminul de la Râpa Galbenă")? **Antisemitism și încercare de agresiune asupra ordinii de stat!** Sună cel puțin curios dacă nu s-ar putea ca este o enormitate lipsită de orice logică! Și nu cereau de la nimeni nimic, studenții creștini o făceau pe propria muncă și pe propriile puteri.

Pentru că a venit vorba de prefectul Manciuc: acesta a interzis grupurile mai mari de trei persoane. Dacă stăteau de vorbă patru pe stradă, chiar dacă era vorba de fete, erau loviți cu patul puștilor de jandarmi sau fetele luate la șuturi cu cizmele sau bocancii din dotare; **în schimb organizațiile sportive evreiești aveau voie să defileze prin centrul orașului cu cântece și steaguri proprii!!**

Javrele care se murdăresc propriu pe la televizor, făcând caz de democrație și de drepturile minorităților, de corectitudinea atitudinilor în problemă (corectitudine bine stipendiată), știu aceste lucruri? O serie de istorici - că s-a umplut țara de ei - cu figuri de hienă, cunosc izvoarele nemulțumirilor românilor?

Ca și acum, și atunci totul era posibil: fiecare politician mai mare sau mai mic avea prețul lui, fiecare funcționar public trebuia să se pricopsească într-o legislatură și era dispus la orice abuzuri contra cost; totul era de vânzare și a trebuit să apară o generație de eroi, o generație de sacrificiu, cu un conducător ferm și blând, luminat și modest, vizionar și logic, creștin și războinic, să încerce să pună frâu dezmătlui ucigaș de neam.

Între două infulecături groase de friptură și între două pahare cu vin, domnii istorici de mai sus vorbesc cu nerușinare despre caracterul violent al Mișcării Legionare; nu s-a putut dovedi niciodată, **atâta timp cât Mișcarea a mers pe linia comandamentelor sale și sub o conducere legitimă, că a fost implicată ca organizație în vreun asasinat politic sau de altfel!**

În schimb, terorismul de stat împotriva Mișcării și a membrilor ei a depășit orice limită cunoscută la vremea respectivă în viața politică europeană, ridicând la câteva mii numărul asasinatelor fără nici un temei legal, fără nici un temei legal, fără nici un temei legal (ca să fie clar!). Începând cu asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu și mergând în josul piramidei, asasinând în plină stradă și în plină zi, elevi și studenți aflați într-o campanie absolut legală, împușcați în spate fără somație când lipeau afișe și, cum spuneam mai sus, fără nici un temei legal. Oamenii care au adus o pâine unor suspecți, oameni în custodia statului, asasinați (mai exact scoși în curtea închisorii și mitraliați), oameni sugrumați în timpul transportului, de la o închisoare la alta (puteau fi pur și simplu împușcați, dar nu era ritual și bucuria criminalilor ar fi fost mai mică). Toate acestea în timpurile declarate "de normalitate" din vremea domniei regelui criminal, destrănat și hoț - l-am numit pe Carol al II-lea.

Toate acestea vor părea jocuri de copil pe lângă dezmățul și setea de sânge și de răzbunare

dezlănțuită de iudeo-comunism după pierderea războiului de către români și câștigarea puterii, timp de 20 de ani, de către evreii travestiți în ruși, comuniști, eliberatori, educatori, conducători politici, conducători militari, asigurători ai siguranței naționale, asigurători ai ordinii publice, travestiți în scriitori, în artiști, în justițieri, în șefi de orice, în conducători de orice, în specialiști de orice, și mai presus de toate hotărâți să își acopere "cu vârf și îndesat" "datoriile" (de cele mai multe ori imaginare) față de oricine îndrăznise până atunci să îi supere sau să îi jignească oricât de puțin.

După aprecierea istoricului și cercetătorului de specialitate Gh. Boldur-Lătescu, numărul victimelor asasinate în închisori, șantiere ale morții, la interogatorii etc., se ridică la 500.000: tot ce a avut țara mai bun în acei ani, elitele intelectuale, politice, economice, militare, și, în plus, 4.000 de preoți și ierarhi - cei mai mulți sub acuzația de "legionari". Din această cifră uriașă, 300.000 au fost legionari, simpatizanți legionari sau pur și simplu cei care îi dăduseră nu-știu-când un șut în spate vecinului la o ceartă ca între vecini, dar vecinul nu era numai vecin, era evreu!

Când s-a dat amnistie deținuților politici?

Ați ghicit, în 1964, când exodul evreilor în Israel practic se încheie și puterea politică trecuse la comuniștii autohtoni - și oricum era evident că din închisori, atâția câți mai trăiau, leșeau niște epave, dar și acestea de multe ori trimise din detenție în domiciliu forțat în așa-zise localități unde nu exista decât câmpul gol, în Bărăgan, sau urmăriți în continuare de ofițeri de securitate cu trei clase (ca la tren), dar bine hrăniți, înțolți și indoctrinați cu "ură de clasă".

Ne uităm înapoi și aproape nu ne vine să credem că după 80 de ani, în care am fost permanent ținta gloanțelor dușmane, în care toate guvernările ne-au tratat ca pe niște dușmani ai țării, ani în care cea mai gravă acuzație care se putea aduce unui om era aceea de legionar, (iar după 1989 o jăvră de comunist striga de la înălțimea tribunelor că legionarii au atacat instituțiile publice), și mai departe, toți cei care au vrut să facă o carieră politică, punându-se bine cu "Licuriciul" (cum este acum denumit centrul de conducere mondială ocultă), au "dat cu pietre" în noi, începând cu Nicolae Manolescu în primăvara lui 1990 și terminând cu mult respectata de mine cândva, d-na Doinea Cornea care acum o săptămână făcea o apreciere plină de inteligență, spunând că "Traian Băsescu nu este legionar, dar folosește metode politice legionare". Despre această doamnă curajoasă nu pot să spun decât că, pe lângă curaj, îi mai trebuie și cunoștințe când abordează un subiect; nu știu cât rău i-a făcut această remarcă d-lui Băsescu, dar mulți dintre admiratorii doamnei au

pus-o într-un raft alături de Patapievicu sau Alina Mungiu și mulți alții suspecți că vor (și au reușit, se vede) să se pună bine cu Internaționala Iudaică; să vedem dacă va fi luată în seamă, căci a vorbit rău de legionari. Oricum, asocierea între Mișcarea Legionară și dl. președinte Traian Băsescu, este o oroare.

Și iată că supraviețuim, ne menținem crezul și idealurile intacte. Suntem dispuși la sacrificii, dar mai mult decât atât, ne declarăm convinși că anul 81 al existenței noastre va fi anul de la care va începe o nouă accesione a Mișcării Legionare; sunt semne bune care nu pot fi puse la îndoială!

Dar în final să revenim și la tema articolului: **îi este cuiva frică de Mișcarea Legionară?**

Faptele atestă acest lucru.

Dacă nu ar fi așa, la ce bun legile restrictive, ordonanțe de urgență neconstituționale, impunerea unui silentiu stampă, atacurile permanente prin cinematografie, literatură, istorie mincinoasă, presă - și cu absolut orice ocazie. Se vorbește sau se scrie despre starea agriculturii și se găsește un prost și vândut care să amintească de felul în care legionarii au distrus agricultura! (bineînțeles exagerând foarte puțin exemplul)

Problema cea mai importantă însă este motivația acestor măsuri împotriva Mișcării Legionare; **nota bene, motivațiile sunt categoric altceva decât motivele reale, nedecarate (pentru rațiuni ușor de înțeles).**

Calul de bătaie a fost întotdeauna acuzația că Mișcarea Legionară a vrut să ajungă la putere prin mijloace nelegale, neconstituționale, pentru a instaura o dictatură, dar niciodată nu s-a putut demonstra, absolut în nici un fel, această intenție! Legiunea a declarat totdeauna că nu vrea să ajungă la putere decât atunci când populația acestei țări va înțelege care este misiunea Mișcării pe acest pământ și i se va alătura, fiind (românii) principalii făuritori ai dezideratelor legionare.

O să spuneți: **Declarații de care suntem sătui!**

Noi am dovedit aceste declarații! Noi, legionarii, am fost în situația de a prelua puterea în 1937 când regele (pe atunci) Carol al II-lea l-a chemat pe Corneliu Zelea Codreanu să îl însărcineze cu formarea unui guvern; "Capitanul" nostru a refuzat, declarând că Legiunea va prelua puterea prin voința poporului român nu prin numirea de către rege.

În acel moment regele a înțeles că Legiunea și Capitanul ei nu sunt nici de vânzare, nici de intimidat și a hotărât asasinarea șefului ei.

În trei cuvinte: dacă Legiunea pregătea o lovitură de stat (ca stare permanentă de concepție), de ce nu a acceptat căldășia cu Carol al II-lea, lucru infinit mai simplu?!

A doua acuzație a Mișcării a fost că era și este "antisemită".

Ce dracu o fi și antisemitismul ăsta? Ne-am dus noi în țara "semitilor" să îi agresăm? Sau am invitat noi pe cineva în ospete și nu l-am tratat creștinește? Sau ce? **Vii la mine în casă, oaspete nepoftit, te hrănesc te adăpostesc, dar tu ce fel de oaspete ești, că nu mai vrei să mă lași în pace; te faci stăpân pe casa mea și mă trimiți să dorm în magazie, vrei să îmi faci copiii servitorii tăi, și, dacă îndrăznesc să protestez, mă faci "antisemit".** Deci antisemit înseamnă unul obligat "să stea capră" și nu stă.

În mod evident, revenind la un limbaj mai elevat, Mișcarea Legionară nu a dat în cap la nimeni; a protestat, prin mijloacele la dispoziția oricui, împotriva stării de lucruri existente și a perspectivelor ce decurgeau din acele stări de lucruri. **Dacă dreptul de a protesta nu face parte din atribuțiile democrației, înseamnă ori că nu este vorba de democrație, ori că nu face doi bani!**

În încheiere, dușmanilor Legiunii, mai mult sau mai puțin autohtoni, le este frică de altceva: nu că și-ar pierde privilegiile, lucru mai greu de obținut pe termen scurt, dar doresc să își desfășoare planurile de distrugere și acaparare a poporului Român, eliminând orice fel de voce critică sau protestatoare care ar putea să țină trează conștiința națională!

Aniversare

NEAMULUI VALAH STRIGARE

VASILE MILITARU

Frați Valahi din patru unghiuri, frați de viță geto-dacă,
Frați pe care nici o liftă n-a putut robi să ne facă,
Iată-ne azi robi sub lifta unui Neam care, din lume,
Vrea pe veci să ne sugrume,
Să se șteargă dintre Neamuri strălucitul nostru nume!...

Dar, mai cruzi ca lifta neagră care azi, prin vicleșug,
Ne-a-njugat plăvani la jug,
Sunt acei câțiva nemernici, frați de sânge, scoși din minți
De-ai trădărilor "arginți",
Cari, de zornăitul dulce, nu mai pot nimic s-audă
Din cât geme țara toată cu de lacrimi geana udă!...

Toți aceștia, o droaie de nemernici care vor
Nimicirea Țării lor,
S-au făcut, în mâna liftei, crunte "coade de topor",
Și s-au năpustit cu ură, fâlfâind drapele roșii,
Să doboare tot ce-n veacuri au păstrat mai drag strămoșii!...

Vor, vânduții fără inimi, îndemnați de-a liftei gloată
Să ne-aprindă Țara toată,
Nu mai vor s-avem tezaur
În altare pe Iisus;
Ticăloșilor li-i sete de mărirea lor, de aur;
Drojdia se vrea deasupra; putregaiul se vrea sus;
Sufletele lor de fiară
Nu mai au nimica sfânt;
Ei vor Patria să piară,
Dumnezeu să fie frânt,
Să fim toți o biată turmă fără drepturi, nici cuvânt!...
Să nu mai avem din toate, sub tâlharii bolșevici,
Decât jug și plâns în gene, umilinti, scuipat și bici;
Soarta nației române s-o păstreze lifta-n mână,
Viermii toți s-ajungă-n slavă, iar luceferii-n țărână;
Și, sub tirania gloatei care-și 'naltă pumnul strâns,
Să ni se topească ochii potopiți de-atâta plâns!...

Frați Valahi! Cu glas de tunet ne-a strigat un mare "Mag"
Să ne facem toți o stâncă sub al Țării noastre steag;
S-alungăm semănătorii de ruine și pustiu
Care vor s-arunce Neamul în mormânt fără sicriu!
El a plâns pe culmea 'naltă, când a buciurnat aprins,
Neamului aproape-nvins,

Și-al său buciurn l-a dus vântul, prelungit, din stâncă-n stâncă;
L-au fost auzit și morții din dormirea lor adâncă:
Frați Valahi, chemarea-i sfântă, voi n-ați auzit-o încă?!...

Cine să te mai trezească, Neam robit de-atâtea lude,
Dac' auzul tău nici glasul Magului nu-l mai aude?!
Cum să nu ne facă robi,
Ca pe niște boi neghiobi
Cei mișei, "semănătorii de pustiu și de ruine",
Când nici ție nu ți-e milă de moșia ta, de tine?!

Cum n-ar împoșca tâlharii
Cu noroi pe toți "stegarii",
Tot ce-avem mai drag, mai sfânt;
Cum nu ne-ar scuipa obrazul, și pe morții din mormânt,
Când, cu nepăsare, toți
Ne uităm mereu la gloata de mișei vânduți, de hoți,
Fără ridica un deget - ca un hoit ce zace-n glod
Și din care viermii lacomi, liniștiți, în voie rod?!...

O, vă veți trezi odată, frați Valahi, dar prea târziu,
Când va fi aproape gata groapa cea fără sicriu,
În adâncul cărei Neamul aruncat va fi de viu!...

Aniversare

CHEMAREA ARHANGHELULUI

I. VEGHEA LA ICOANA

În chip solidar cu o realitate suprafirească, un patronaj spiritual de tip special a marcat militantismul în veac al Legiunii, puse sub ocrotirea Arhanghelului Arhistrateg al Oștirilor Cerești din chiar clipa înființării ei, la 24 Iunie 1927.

Se împlinesc, așadar, 80 de ani de când, în acest spirit, s-a acceptat, proclamat și atras asistența și protecția unei realități angelice, mai exact arhangelice, ca model de existență implicată constructiv, polemic și superlativ - activă, deși invizibilă.

O devoțiune clară a stării de veghe, omagiind, prin această semnificativă subordonare, ceea ce s-a numit "saltul în absolut" ("Țara, Căpitanul și Arhanghelul din Cer"), reprezentarea iconografică a unui cult creștin îndătinat de secole, un mister îngeresc, reflex al unei dialectici cerești în imaginea Arhanghelului, Mihail.

Înaripatul Voievod al oștirii celor fără de trup, intruchipare a perpetuei dinamici a triumfului militant, strivește țeasta diavolului, apăsând sub călcăi un balaur pe care îl ține în lăntuit. În dreapta-i strălucește sabia de foc, iar în cealaltă mână ține o balanță cu talerele descumpănite. În cel ridicat, ușor ca un fulg, se află tot universul omenesc și angelic. Iar în talerul ce atârnă greu se află numai Dumnezeu, pentru că "Cine e ca El?" - sună întrebarea cu răspuns implicit: "Nimeni!" - etimologia numelui arhangelic: "MI-HA-EL" = "QUIS UT DEUS?"

Dacă rezolvării artistice iconografice i s-ar putea obiecta, ea fiindu-ne impusă imperfect, din lipsă de alte mijloace de exprimare, nu avem dreptul să tăgăduim nicicum existența, evocată figurativ, a dialecticii iscate în cer, căci ea ne este revelată.

O luptă a contrariilor, a antagonismelor "mândrie - smerenie", "invidie - adorație", cu victoria nu a orgoliului brutal survenit, ci a vechii fidelități angelice. Dialectică revelată de **Apocalips** (12, 7) și interpretată de Sfinții Părinți ai Bisericii: "Și s-a făcut război mare în Ceruri, Mihail și îngerii săi se luptau cu balaurul."

"Nu voi sluji!"

În ce coastă păcatul angelical? **Cine ce l-a ispitit pe înger?**

Nu l-a ispitit nimeni. S-a ispitit el singur, l-a ispitit sinea sa; și-a contemplat propria ființă, s-a admirat pe sine și atunci s-a gândit: "De ce să nu fiu egal sau chiar deasupra lui Dumnezeu?"

Mândria l-a ispitit. L-a mai ispitit și invidia.

I s-a împotrivit, însă, contraacțiunea Arhanghelului.

Care să fie, însă, semnificația, implicarea în actualitatea prezentă a misterului îngeresc? **Reflexul sabiei de foc are vreo rezonanță în lumea noastră?**

Are, în măsura în care păcatul luciferic n-a fost nicicând mai grav decât acum, ajungându-se să se creadă nu numai în propria "zeificare" și la tăgăduirea lui Dumnezeu, ci și la acțiunea agresivă de a-l izgoni din sufletele acelora care încă mai cred.

Ateismul comunist, un ateism de tip agresiv, a fost un rău fără precedent în istorie. Lui i s-a opus, în intenția și în fapt și în pură vocație arhangelică, contraacțiunea militantă a Legiunii, subordonate aceluiși Arhistrateg celestial, de la înființare, până azi.

Ne aflăm, azi mai mult decât oricând, unui splendid policandru de cristal care, dacă nu este susținut de cârligul de sus - al conexiunii divine - se prăbușește, devenind praf și pulbere.

Iar, în situația aceasta, mai poate fi tăgăduit Dumnezeu?

I se mai poate omul substitui?

Mai poate ignora chemarea Arhanghelului?

"CINE E CA DUMNEZEU?" "QUIS UT DEUS?"

II. REALITATEA ANGELICĂ: UN PARADOX NECESAR

Dincolo de figurația imaginată prin artă, există, de necontestat, o realitate angelică de care nu avem dreptul să facem abstracție.

IMITATIO ANGELI

Imponderabil sfâșiat prin aer
e-un mimb de fruct cu îngerul asemenea
din herba-i pur ivită printre semeni
luna ciresii urcă în văpaie

cât transversal balaurul gheenei
fugi pieziș pe-al flăcărilor caer
de-același cel care-l întâmpina ieri
întâitul dintre doi Arhangheli gemeni

a hidrei șapte culpe capitale
călcând spre-a celui cu duh de viață
un înger Voievod o Căpitanie

ce monahală așternu balanță
și ostășește plămădă cătane
să-și facă îngerescă alianță

Dispensarea de îngeri este un risc doctrinar. Compania, obținută prin contemplare și exercițiu a modelului îngeresc, invită la o veșnicie anticipată.

Existența lor reală, aflată pe treapta cea mai de sus a Zidirii, încunună în chip glorios ierarhia celor trei regnuri, dovedindu-se infinit necesară.

O oștire de îngeri - *militia celestis* - roia împrejurul Ieslei la nașterea lui Hristos. Tot Lui i-a apărut, în Grădina Măslinilor, îngerul întăritor. Vestitorul învierii a fost tot un înger înecat în lumină.

Există o ordine a Creației, în părțile ei armonios alcătuite. Totuși, ierarhia finalităților suferă o schimbare cât privește relația om - înger. Deși este o ființă imediat superioară lui, firea și lucrările îngerești fiind deasupra naturii și acțiunii omenești, Dumnezeu nu l-a pus pe om în serviciul îngerului, ci pe înger în serviciul omului, acesta fiind un paradox necesar.

Spirit curat, cu o dublă menire, există spre a-l adora pe Creator în chip superlativ, potrivit posibilităților sale pur spirituale, iar, pe de altă parte, pentru a sta în slujba omului: drept custode al lui și păzitor și crainic al voinței divine.

După model îngeresc, exercițiul laudei acordă sufletul de om cu duhul de înger contopite în comuniunea slavei.

Ministri și ajutoare ale lui Dumnezeu, crainici și străjeri, împlinitori ai legilor și ocrotitori ai celor aleși, însăși etimologia numelui cu care sunt desemnați îngerii implică acțiunea vestirii (greacă. "angelos" = "vestitor").

Ei se află organizați în ierarhii conținând șapte ordine, nouă ceruri sau trei triade. În legătură cu aceasta, Dionisie Areopagitul a elaborat cea mai desăvârșită și mai iluminată, în sens mistic, dintre teoriile privitoare la ierarhiile celeste. Acestea au drept imagine ierarhiile pământești și relațiile lor reciproce trebuie să le inspire pe cele ale oamenilor, în viziunea marelui angeolog al creștinismului.

Pentru mulți autori, atributele îngerilor sunt simboluri de ordin spiritual. Pentru poetul Reiner Maria Rilke, îngerul simbolizează, într-un sens mai larg, creatura care apare deja desăvârșită, transformarea vizibilului în invizibil, pe care noi încercăm s-o înfățișăm. Pentru poezii gândiriști (Vasile Voiculescu, în special), îngerul este un simbol de rezistență al creștinismului tradițional. Și astfel s-ar mai putea continua cu Rafael Alberti, Lorca și alte exemple lirice, la infinit.

Embleme ale funcțiilor divine și ale relațiilor lui Dumnezeu cu creaturile sale, pentru Părinții Bisericii îngerii reprezintă Curtea Regelui Cerurilor.

Dionisie Areopagitul mai insistă și asupra rolului de iluminare pe care îngerii îl exercită asupra oamenilor. Clemeat din Alexandria descrie rolul ocrotitor pe care îngerii îl îndeplinesc asupra națiunilor și cetăților.

III. ÎNGERII NEAMURILOR, SLUIJIREA ÎNGERILOR ȘI TRIADA ARHANGHELILOR

Însăși ierarhia dionisiană, întemeiată pe studii textelor sacre, introduce în structura universului angelic un principiu ordonat legat de configurația națiunilor pământești și un principiu militant:

"Funcția revelatoare aparține celui de-al treilea cer, al arhanghelilor și al îngerilor; acesta, prin exemplul propriei sale întocmiri, dirijează ierarhiile umane, astfel încât să se poată produce, într-un mod ordonat, înălțarea spirituală către Dumnezeu(...), căci Cel Prea Înalt a stabilit fruntariile dintre națiuni în funcție de numărul îngerilor lui Dumnezeu."

Această afirmație nu înseamnă că există tot atâtea națiuni câți îngeri ai Domnului, ci doar că între numărul națiunilor și cel al îngerilor funcționează un raport misterios.

Îngeri alcătuiesc armata lui Dumnezeu, curtea și casa Sa. Iată ce precizează Dionisie Areopagitul: "spre a ne dezvălui cu limpezime faptul că numărul legiunilor scapă oricărei măsurători omenești. Astfel se înfățișează mulțimea acestor preferite armate care nu aparțin acestei lumi..."

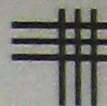
Ierarhia îngerească este legată de apropierea de tronul lui Dumnezeu. Iată componența triadei arhanghelilor: **MIHAIL**, învingător al balaurului, al cărui nume reproduce formula ebraică "Mi kha El" = "Cine e ca Dumnezeu?" (Elohim), pe care am explicat-o mai sus, **GABRIEL** (vestitor și inițiator), al cărui nume se traduce prin "Dumnezeu a fost puternic" și **RAFAEL** (călăuză a medicilor și a călătorilor), cu semnificația de "Dumnezeu vindecă."

Priveștiștea oferită de iconostas, în cultul creștin e întregită, în bisericele de rit bizantin, de priveștiștea primilor doi dintre acești arhangheli, care pășesc prin porțile laterale. Această continuă pășire a îngerilor este simbolul slujirii lor, a unor făpturi spirituale înclinate, prin natura lor, spre servire. Purtând monograma lui Hristos, ei sunt chemați spre a sluji și în altar, și în afara altarului.

Chemarea arhanghelului este și ea, așadar, și în emblema patronajului de la a cărui instituire se împlinesc, luna aceasta, 80 de ani, un simbol al slujirii în dinamismul credinței.

Cristiana Răncu

Trebuie menționat de la început că legislația internațională nici măcar nu pomenește cuvântul "legionar"; pe lângă faptul că Mișcarea Legionară nu este etichetată ca "extremistă", "totalitaristă", "fascistă", "nazistă"; nici măcar nu a intrat în ancheta Tribunalului de la Nürnberg, spre deosebire de nazism (care - nota bene - a fost condamnat "pentru declanșarea războiului și pentru crime împotriva umanității", nu ca ideologie) și de celelalte mișcări naționaliste (care au fost condamnate pentru colaboraționism).

Nici măcar regimul comunist instaurat începând din 1947, timp de 50 de ani nu a găsit de cuviință să condamne Mișcarea Legionară ca atare, printr-un proces, deși zeci de mii de legionari tineri și bătrâni și elevi din Frățiile de Cruce au fost închiși, torturați, asasinați.

S-a discutat extrem de mult pe marginea ordonanței de urgență a guvernului, OUG 31/2002, privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob, de aceea nu vom insista asupra acestui subiect, mai ales că legionarii nu sunt amintiți, neintrând sub incidența acestei legi.

Legea privind siguranța națională a României (legea 51/1991) este singura care face referire expresă la legionari.

După ce se vorbește în art. 1 despre "climatul de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornice prin Constituție",

în art. 3 lit. h se menționează: "Constituie amenințări la adresa siguranței naționale a României următoarele: inițierea, organizarea, săvârșirea sau sprijinirea în orice mod a acțiunilor totalitariste sau extremiste de sorginte comunistă, fascistă, legionară sau de orice altă natură, rasiste, antisemite, revizioniste, separatiste care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României" (sublinierile îmi aparțin).

Dar:

1) Mișcarea Legionară nu a fost de tip totalitar, ci autoritar (ceea ce este cu totul altceva), și nu a fost nicidecum extremistă: aceasta o susțin persoane competente în materie, obiective, cum ar fi istoricul austriac Walter Hagen (nota bene: austriac, nu german sau italian): "Ea [Garda de Fier] nu era totalitară, ci autoritară, ceea ce este cu totul altceva, nu era agresiv-naționalistă, ci conservativ-națională, chiar și pe tărâmul cultural; nu era de extremă dreaptă în sensul unei politici reacționare sau chiar de susținere a capitalismului, ci era social-reformatoare; ea nu se întemeia, ca fascismul și național-socialismul, pe mica burghezie (...), ci înainte de toate, pe țărănimea română și pe tineretul intelectual, pe studențime. (...) Codreanu avea mai mult profilul unui profet religios decât acela al unui șef de partid. Cei care-l aveau îl venerau ca pe un sfânt." ("Die Geheime Front")

lata însă și explicațiile date de dicționar:

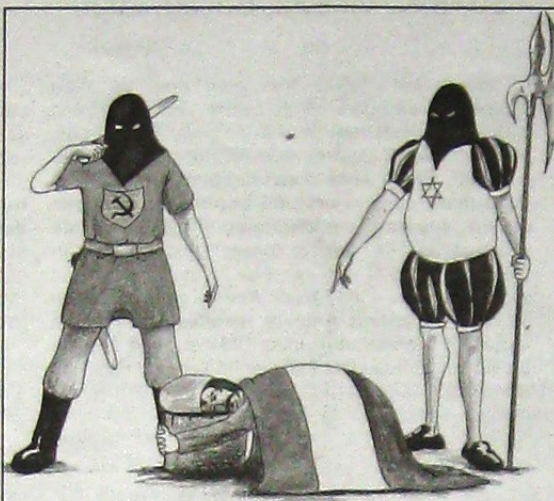
"totalitar" = (despre state, regimuri și doctrine politice) - care aplică sau preconizează dictatura unei minorități, majoritatea populației fiind lipsită de drepturi și de libertăți

"autoritar" = căruia îi place să uzeze (și uneori să abuzeze) de dreptul de a comanda, de a da dispoziții.

De totalitarism s-au făcut într-adevăr vinovați comuniștii, dar nu acesta este subiectul articolului de față.

2) Despre rasism nici nu se poate vorbi referitor la legionari, ci la germani ("rasism" = ideologie bazată pe credința că există o ierarhie între grupuri umane, rase - conform Larousse)

3) Antisemitismul este definit de același Larousse ca "doctrină sau atitudine de ostilitate sistematică față de evrei"; subliniez importanța cuvântului "sistematică" pentru că așa-zisa "ostilitate" legionară față de evrei a fost doar declarativă și ocazională, nicidecum sistematică

- de fapt, reacție de apărare; doar comunismul a fost declarat ca dușman perpetuu.

4) Despre revizionism, ce să mai discutăm! Primii acuzați ar trebui să fie istoricii care susțin adevărul că Basarabia este pământ românesc!

5) Separatism - iată, de fapt, adevărata denumire a regionalizării! Din câte știu, nimeni nu a deschis vreo anchetă pentru tendințele separatiste ale UDMR care mai este și partid parlamentar, iar când se ridică voci împotriva regionalizării (a se citi "separatism"), sunt taxate ca retrograde.

Oricum, de orice ar putea fi acuzat legionarismul, numai de separatism nu!

Atunci, cuvântul "legionar" introdus în lege poate fi o eroare a legiuitorilor?

N-ar fi prima!

Lipsa de temei în privința legionarilor este evidentă.

Un argument deloc neglijabil în favoarea pledării inconsecvenței acestei legi: toți legionarii notorii deținuți politici în perioada 1948 - 1964 au primit și primesc pensie de deținuți din partea statului român. Adică statul plătește suplimentar unor oameni care reprezintă un potențial pericol pentru siguranța națională?

Art. 4 al aceleiași legi revine năucitor, în favoarea atenuării art. 3: "Prevederile art. 3 (deci precedentul, cel care consideră legionarismul amenințare la adresa siguranței naționale - n. red.) nu pot fi interpretate sau folosite în scopul restrângerii dreptului de apărare a unei cauze legitime, de manifestare a unui protest sau dezacord ideologic, politic, religios ori de altă natură, garantate prin Constituție sau legi!"

Iar art. următor, 5, subliniază ideea exprimată în art. 1 și 4: "Siguranța națională se realizează în conformitate cu legile în vigoare și cu obligațiile asumate de România prin convențiile și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului la care este parte." Ori, Constituția României și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului nu consideră legionarismul un pericol, așa cum am mai menționat, deci legea siguranței naționale a adăugat cuvântul "legionar" "în plus"!

Bine! (vorba să fie că "bine", dar ...) să trecem mai departe:

Art. 13: "Situațiile prevăzute de art. 3 constituie temei legal pentru a se solicita procurorului, în cazuri justificate, cu respectarea Codului de procedură penală, autorizarea efectuării unor acte în scopul culegerii de informații constând în interceptarea comunicațiilor, căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui (...). Cererea de autorizare se formulează în scris și trebuie să cuprindă date sau indicii din care să rezulte existența unei din amenințările la adresa siguranței naționale prevăzute de art. 3"

Perfect, căci vor avea ocazia să constate direct, fără dubiu, faptul că legionarii nu pun în pericol, sub nici o formă, unitatea sau integritatea teritorială a României (acesta este, de fapt, obiectul legii siguranței naționale)!

În plus, art. 16 stipulează că "Mijloacele de obținere a informațiilor necesare siguranței naționale nu trebuie să lezeze, în nici un fel, drepturile sau libertățile fundamentale ale cetățenilor, viața particulară, onoarea sau reputația lor, ori să îi supună la îngrădiri ilegale. Orice persoană este protejată prin lege împotriva unor astfel de imixțiuni sau atingeri. Cei vinovați de inițierea, transmiterea ori executarea unor astfel de măsuri, fără temei legal, precum și de aplicarea abuzivă a măsurilor de prevenire, descoperire sau contracarare a amenințărilor la adresa siguranței naționale, răspund civil, administrativ sau penal, după caz."

În final, se prevede că urmărirea penală a infracțiunilor prevăzute în această lege se efectuează de către organele procuraturii.

Concluzionând, care sunt sancțiunile pentru legionarism?

Concret, nici una!

Rezumând, legionarismul este considerat de această lege ca fiind o amenințare la adresa siguranței naționale, dar nu o infracțiune. Activitatea pe această linie va fi urmărită discret de SRI, fără a leza în vreun fel libertatea individuală, iar abia când se va stabili că acțiunile legionare pun în pericol integritatea teritorială a României se va începe o anchetă penală; aceasta va decide dacă este sau nu cazul de trimitere în judecată, iar verdictul final va aparține Parchetului General al României. Deci nu există interdicere sub prevedere de pedeapsă, nu există condamnare "din start" pentru legionarism, ci doar urmărire a unui "potențial" pericol.

Și pentru că tot suntem la acest subiect, mă întreb stupefiat de ce sălile de conferință refuză să închiriere în vederea unei comemorări legionare? (de exemplu, pe data de 21 sept. 2003 se comemorează masacrarea, de către statul român interbelic, a 254 de naționaliști români, fără a-i judeca și a-i condamna și accentuez că este vorba despre o comemorare, despre o realitate istorică a României. Bineînțeles că refuzul se dă verbal, nu scris, motivându-se cu "ordin de sus" (ordin evident abuziv: se încearcă trecerea sub tăcere a adevărilor istorice incomode).

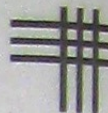
Oare de ce comemorarea este deranjantă pentru autorități? Ar fi cel mai bun prilej pentru a se constata cum se manifestă legionarii, fără a fi nevoie de eforturi și cheltuieli costisitoare pentru culegerea de informații și în acest domeniu (cheltuieli suportate tot de noi, contribuabili): pentru că, în ciuda atâtor prigoane, suferințe și sacrificii timp de aproape trei sferturi de secol, ideile legionare nu vor să moară și legionarii încă se mai nasc.

Oscilez între a-mi face cruce și a râde: oare mâna de legionari nonagenari rămași în viață și mâna de noi legionari să constituie un pericol public? Vorba unui bătrân legionar: "Ce frică le este astora de ideile noastre! Dar dacă sunt atât de rele, de ce nu ne lasă să le facem publice, să afle lumea adevărul despre noi? Că ar fugi toți dezgustați și n-ar mai fi nevoie de nici o ostracizare. Sau poate distinși alegeți nu mai au încredere în discernământul propriilor alegători?"

Negarea adevărilor nu rezolvă nimic, nici în plan prezent, nici în viitor, și este de necontestat că evenimentele trecute din care nu s-au tras învățămintele de rigoare, se pot repeta. De aceea toate formațiunile politice democratice ar trebui să nu repete greșeli din trecut: tolerarea ilegalităților și abuzurilor îi poate transforma în victime pe ele însele, așa cum s-a întâmplat după 1945 cu țărăniștii și cu liberalii.

Nicoleta Codrin

"INFLUENȚA EVREILOR ÎN LUME" – KEVIN Mac DONALD (IV)

- Ed. S.C. Vicovia, Bacău, 2006 -

continuare din numărul trecut

Hasidismul a triumfat în parte datorită atracției pe care o exercita asupra maselor de evrei și în parte datorită politicii de putere a rabinilor: rabinii care se opuneau erau expulzați, astfel încât la începutul secolului al XIX-lea, marea majoritate a evreilor din Galiția, Polonia și Ucraina erau organizați în comunități hasidice. Triumful lor a însemnat eșecul iluminismului ebraic (Haskalah-ul) din Europa de Est. Mișcarea Haskalah a luptat pentru o mai mare asimilare a evreilor de către societatea non-ebraică, prin folosirea limbilor naționale, studiul obiectelor laice și renunțarea la formele de îmbrăcăminte distinctive, deși, în alte privințe, devotamentul lor față de iudaism a rămas puternic." (pg. 99)

"Evreii din Imperiul Rus erau urâți de toate clasele sociale non-ebraice, care îi vedeau ca pe o clasă de exploatare formată din negustori mărunți, samsari, hangii, băcani, administratori de moșii și cămătari. Evreii erau considerați de autorități și de o mare parte a restului populației o națiune străină, separată, exploatare și îngrijorător de prolifică. În 1881 aceste tensiuni au escaladat în câteva pogromuri anti-evreiești în multe orașe din sudul și din sud-estul Rusiei. Acesta este contextul în care au apărut primele manifestări la scară largă ale sionismului. Între 1881 și 1884 zeci de grupuri sioniste au fost înființate în Imperiul Rus și în România.

CONCLUZII

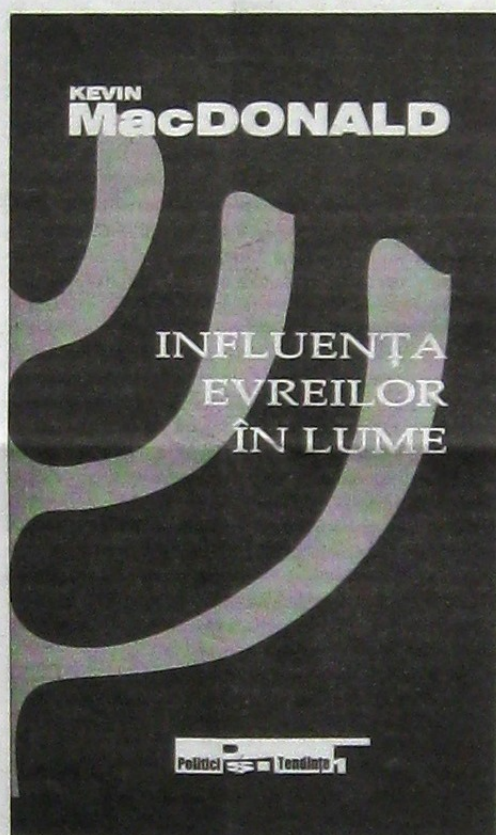
"Rabinul Stephen Wise, un sionist proeminent și șef al Congresului Ebraic American, avea un simț bine dezvoltat al loialității duble, spunând, cu o anumită ocazie, că <<Eu sunt un cetățean american de origine ebraică. Sunt și american. Sunt american de 63/64 ani din viața mea, dar sunt evreu de 4000 de ani încoace.>>" (pg. 102)

"Sionismul a fost văzut ca un mod de a combate presiunile asimilaționiste ale societăților occidentale: Ideologii și scriitorii sioniști au afirmat că în Occident asimilarea e o amenințare la fel de mare la adresa supraviețuirii poporului evreu ca persecuția trecută din est.

Sionismul a acceptat deschis o conceptualizare național/etnică a iudaismului care era complet independentă de credința religioasă. Așa cum a spus Theodore Herzl, <<Noi suntem un singur popor - numai unul.>> Sionistul Arthur Hertzberg a afirmat că <<în toate timpurile, evreii au fost în mod esențial o națiune și... toți ceilalți factori de o importanță profundă pentru viața acestui popor, chiar și religia, au fost, în principal, doar niște valori instrumentale.>>" (pg. 103)

"Radicalismul ebraic al multor sioniști a mers dincolo de simpla afirmare și protejare a bazei etnice a iudaismului, până la îmbrățișarea ideii de superioritate rasială. În conformitate cu direcția anti-asimilaționistă a sionismului, nu au fost mulți sioniști care au făcut căsătorii mixte, iar aceia care le-au făcut într-adevăr, ca Martin Buber, au constatat că aceste căsnicii erau problematice în interiorul comunității sioniste largite.

În 1929 conducătorii sioniști ai comunității ebraice din Berlin au condamnat căsătoriile

mixte ca pe o amenințare la "puritatea rasială a grupului" și "și-au afirmat credința că "solidaritatea sufletească și consanguinitatea trupestă" erau esențiale pentru dezvoltarea unei națiuni ebraice, așa cum era și "voința de a forma o castă închisă care să se ridice deasupra și împotriva tuturor celorlalte comunități de pe pământ."

Radicalismul politic a apărut în aceleași comunități profund ebraice din această perioadă și, în marea lor majoritate, pentru aceleași motive.

Radicalismul politic a coexistat adesea cu formele mesianice de sionism și cu devotamentul intens față de naționalismul ebraic și față de separatismul cultural și religios, în timp ce mulți indivizi nutreau convingeri diverse și adesea rapid schimbătoare, rezultate din combinațiile unor astfel de idei." (pg. 100)

Radicalismul sionist a continuat să se manifeste și în perioada național-socialistă, când s-a îmbinat cu atitudinile național-socialiste." (pg. 104)

"În Mein Kampf, Hitler afirma că evreii sunt un grup etnic și nu doar o simplă religie, lucru confirmat de descoperirea lui că "există printre ei o mișcare largă... care constituia o confirmare puternică a dimensiunii naționale a evreilor: iar aceasta era sionismul." Hitler continuă cu remarcă lui că, deși s-ar putea presupune că doar o parte dintre evrei erau sioniști și că sionismul era condamnat de marea majoritate a evreilor, "evreii așa-zis liberali nu au respins sionismul ca non-evrei, ci doar ca evrei care își recunoșteau originea ebraică într-un fel nepractic, poate chiar periculos. În mod intrinsec, ei au rămas iremediabil aceiași." (pg. 108)

"Chestiunea dublei loialități a fost ridicată și în Britania, mai cu seamă după cel de-al doilea război mondial, atunci când guvernul laburist nu a reușit să sprijine crearea unui stat evreu. Mulți evrei britanici au contribuit generos la finanțarea unor activități ilegale în protectoratul britanic din Palestina, incluzând contrabanda cu arme, traficul cu refugiați și atacurile evreilor împotriva forțelor britanice. Pierderile suferite de britanici din pricina terorismului evreiesc din această perioadă nu au fost mici: bombardarea hotelului King David de către viitorul prim-ministru israelian Menachem Begin și tovarășii săi a dus la moartea a optzeci și trei de funcționari din administrația britanică și a altor cinci membri din public. Aceste acțiuni au dus la ostilitatea generalizată față de evrei, iar guvernul laburist a refuzat vădit să scoată antisemitismul în afara legii." (pg. 110)

"Conștiința acestui sentiment, ce dispare cu repeziciune, al rădăcinilor istorice și al depozării iminente, este cea care stă la baza indispoziției pe care o simt mulți europeni, nu numai în S.U.A., dar și în alte părți ale lumii.

Triumful sionismului a survenit după o perioadă de numai cincizeci de ani de la revelația lui Herzl, prin întemeierea statului Israel.

Există o tendință de a trece cu vederea sau de a ignora puternicul etnocentrism din inima sionismului care i-a motivat pe cei precum Jabotinsky, în special în comunitatea evreiască americană, cea care s-a dedicat, de-a lungul sec. al XX-lea, patologizării și incriminării fragilelor vestigii de etnocentrism ale europenilor.

Dar ideea de bază este că sioniștii au avut succes. Israelul nu ar fi devenit stat fără mulțimea de evrei profund etnocentrice, gata să se folosească de orice mijloace necesare pentru a-și îndeplini visul: un stat care să fie vehiculul intereselor lor etnice. Asta nu s-ar fi întâmplat fără cei mai radicali dintre ei - oameni ca Jabotinsky, Begin, Shamir, Sharon și adepții lor - radicalism care acum s-a extins la întreaga comunitate ebraică americană.

Deposederarea iminentă a europenilor nu va fi evitată decât dacă în clasa politică europeană se vor afla oameni de aceeași factură. Neoconservatorii evrei sunt actualii radicali care trasează direcția întregii comunități ebraice." (pg. 138)

MONARHIA ȘI LEGILE MONARHIEI

"În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se află monarhia.

Resping republica.

În istorie s-au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi. Unii s-au bucurat de onoruri și dragostea popoarelor până la sfârșitul vieții, altora li s-a tăiat capul. N-au fost, deci, toți monarhii buni. Monarhia însă, a fost totdeauna bună. Nu trebuie să se confunde omul cu instituția, trăgându-se concluzii false. Pot fi preoții răi, dar pentru aceasta, nu putem trage concluzia că trebuie să desființăm Biserica și să ucidem pe Dumnezeu cu pietre.

Sunt, desigur, și monarhi slabi sau răi, dar nu putem renunța la monarhie.

În agricultură avem un an bun și un an rău, sau unul bun și doi răi; cu toate acestea, lumii nu i-a trecut încă prin gând să se lase de agricultură. (...)

Un monarh e mic, atunci când face ce vrea și e mare, atunci când face ce trebuie.

Există o linie e vieții neamului. Un monarh e mare și bun, atunci când se menține pe această linie. E mic sau rău, în măsura în care se îndepărtează de această linie a vieții neamului sau i se opune. **Întă legea monarhiei.**

Sunt și alte linii care pot ispiti un monarh: linia intereselor personale, linia intereselor unei clase, linia intereselor unui grup, linia intereselor străine (dinăuntru sau din afara hotarelor). El trebuie să le înlăture pe toate și să urmeze linia neamului.

Ștefan cel Mare, de o jumătate de mie de ani, strălucește în istorie și românii nu-l mai uită, pentru că s-a confundat perfect cu linia de viață a neamului.

Regele Ferdinand, împotriva oricărui legături și interese, s-a plasat pe linia neamului, a îndurat cu el, a făcut jertfă alături de el, a izbândit cu el. Prin aceasta, el este mare și nemuritor." (pag. 337)

OFENSIVA CALOMNIILOR

"Mișcarea Legionară crește văzând cu ochii în special în rândul tineretului din școli și

universități și în rândurile țăranilor din toate provinciile românești. **Se dezvoltă mai greu la orașe, unde elementul românesc este sau funcționar la stat, în imposibilitate de a se manifesta, sau robii economicește de jidan.**

Aceeași prigoană surdă, pe care am cunoscut-o de când am deschis lupta în 1922, ne urmărește crescând, pe noi, pe toți luptătorii și familiile noastre. (...)

Statul a ajuns o școală a trădării, sunt uciși oamenii de caracter, iar trădarea este răsplătită din belșug. (...) Suntem cu toții considerați ca niște dușmani ai neamului și ai țării. **Noi ne-am încadrat însă în cea mai perfectă ordine și legalitate. Pentru ca să nu ni se poată spune nimic.** Dar aceasta nu va avea nici o valoare. Lozincă guvernelor va fi: "Nu vă putem distruge pentru că nu ați călcat legile? Nu-i nimic, le călcăm noi și vă distrugem! Nu vreți să fiți ilegali, suntem noi ilegali". Încât în modul acesta am intrat într-un sistem cu adevărat **talmudic**: pe de o parte, acuzați prin presă și prin toate oficiile politice, de "ilegalitate", iar pe de altă parte, stând în cadru perfect al legii, suntem măcinați de cele mai odioase și ilegale sisteme, de către toți reprezentanții guvernelor și ai statului, aflați în cea mai flagrantă ilegalitate.

Tărăți în fața tribunalelor, hotărâri după hotărâri judecătorești în toată țara confirmă linia de legalitate și ordine a Mișcării. Nici o hotărâre în contra noastră. Totuși, argumentul lor de bază, al politicienilor și al presei jidovești, rămâne invariabil: "mișcare de dezordine", de "anarhie", de "încălcare a legilor", "teroristă".

Presa jidovească atăta mereu pe politicieni în contra noastră, pentru ca aceștia să se repeadă să ne sfărtece, să ne desființeze." (pag.)

"ECHIPA MORTII"

"Dar în fața obstacolelor, loviturilor, uneltirilor, prigoanelor, care ne asaltau de pretutindeni, noi, având sentimentul acesta grozav al singurătății, al nici unui ajutor la care să putem alerga, opuneam: hotărârea morții.

"Echipa morții" este expresia acestor stări de

suflet ale tineretului legionar din întreaga țară. Ea însemnează hotărârea acestui tineret de a primi moartea. Hotărârea lui de a merge înainte, trecând prin moarte.

La începutul lui mai 1933, se formează o echipă din: preotul Ion Dumitrescu, Nicolae Constantinescu, Sterie Ciumetti, Petru Tocu, Constantin Savin, Bulhac, Constantin Popescu, Rusu Cristofor, Adochiței, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozântan, Gogu Serafim, Isac Mihai, profesor Papuc, Rădoiu...

Înainte de a pleca să străbată o jumătate din țară, ei își iau denumirea de "Echipa morții". (...) Au de parcurs: București – Pitești – Râmnicu Vâlcea – Târgu Jiu – Turnu Severin – Oravița – Reșița. (...) Apoi Timișoara – Arad și înapoi la București. În fața lor stă cea mai mare expediție legionară. (...) **Merg cu legile țării în mână. Vor păstra legalitatea, dar se vor apăra în contra măsurilor ilegale.**

La Tg. Jiu, la Turnu Severin, la Bozovici sunt urmăriți și **atacați de poliție și jandarmi. Ei se așează în genunchi în fața revolverelor, cu piepturile deschise, acoperind roțile mașinii.**

La Oravița sunt așteptați cu mitraliere la marginea orașului și arestați. După o zi, procurorul Popovici le dă drumul, negăsindu-le nici o vină. Pentru că ei nu fac nimic, nu vorbesc nimic, nu țin întruniri. Merg și cântă. Atât.

Lumea însă înțelege. Îi primește cu flori. Le dă mâncare și benzină pentru mașină. Pe unde trec ei rămâne o dără de entuziasm. (...)

Încă o dată s-a dovedit în fața justiției că provocatorii la dezordine nu sunt legionarii, ci însăși autoritățile, care în loc să apere legile, le calcă cu un suveran dispreț.

"Echipa morții", după două luni de zile, s-a reîntors la București. Luptele ei, suferința la care a fost supusă, nedreptățile, procesele, rănile ei, au răscolit sufletul întregului Ardeal.

Acum, în acest moment, putem spune că Mișcarea Legionară s-a întins în toată țara, cu toată opunerea autorităților, cu toată prigonirea." (pag.)

CAMARAZI,

Cu aceste ultime povestiri, care încheie volumul de față, tinerețea mea și a multora dintre voi s-a terminat. Pe cărările ei, de acum, nu vom mai trece niciodată.

Dacă acești 14 ani ai tinereții noastre n-au fost prea plini de petreceri și bucurii, o mare mulțumire îmi luminează acum conștiința: o Românie legionară și-a înfipt, ca

un pom, rădăcinile în carnea inimii noastre. Ea crește din dureri și din jertfă și ochii noștri plini de nesaț, o privesc înflorind; luminând zările și veacurile cu strălucirea și măreția ei. Această măreție răsplătește din belșug nu numai micile noastre jertfe, dar orice chin omenesc, fie el cât de îngrozitor.

DRĂGĂ CAMARAZI,

(...) În fața coloanelor noastre vor cădea toți asupritorii noștri.

Să iertați pe cei ce v-au lovit din porniri personale.

Pe cei ce v-au chinuit pentru credința voastră în neamul românesc, nu-i veți ierta.

Să nu confundați dreptul și datoria creștină de a ierta pe cei ce v-au făcut vouă rău, cu dreptul și datoria neamului de a pedepsi pe cei ce l-au trădat și pe cei ce și-au asumat răspunderea de a i se împotrivi.

Să nu uitați că săbiile pe care le-ați încins sunt ale neamului. În numele lui le purtați. În numele lui, deci, veți pedepsi cu ele: neiertători și necruțători. **Astfel și numai astfel veți pregăti un viitor sănătos acestei nații.**

"Al doilea volum va cuprinde: continuarea istoricului Mișcării Legionare, prigoana, procesul, trădarea – precum și considerațiuni asupra problemelor sociale și statale în România și asupra omului nou: legionarul." spune Căpitanul la finalul acestui prim volum. Dar a fost asasinat înainte de a-și putea scrie și publica și volumul al 2-lea al celebrei cărți...

Ce este francmasoneria?

Căutând să stabilim semnificația cuvântului "francmasonerie" - sau "masonerie" - am zis la început că francmasoneria este o societate secretă și am arătat de unde îi vine numele. Dar aceasta nu ne spune nimic despre ceea ce este ea.

"Unitatea masonică" - zice o carte de instrucție pentru francmasoni - este comunitatea nevăzută - mai presus de granițe, de rasă, de culoare, de naționalitate, de clase, de stări - într-un cuvânt, de toate deosebirile din afară dintre oameni, care trece anume chiar peste deosebirile dinăuntru de credință religioasă, de confesiune și de concepție despre lume - a tuturor personalităților din trecut, prezent și viitor, care s-au străduit pentru înobilarea lor și desăvârșirea omenirii". (Vezi preot Mihălcescu, art. "Francmasonii și Biserica", pag. 757.)

Definiția aceasta este o copie ad-litteram a definiției Bisericii creștine, sub forma de comunitate, cu însușirea specială de nevăzută, cum o înfățișează protestantismul.

Întocmai cum Biserica creștină vorbește de o "comunitate a sfinților" și înțelege prin ea societatea nevăzută, curat spirituală, care se întinde și dincolo de moarte, a tuturor pioșilor care stau în slujba Dumnezeirii, ceea ce constituie cel mai mare merit al lor, tot astfel și francmasoneria recunoaște comunitatea nevăzută a tuturor celor ce voiesc binele, mai presus de orice granițe, binele însă, îndeplinească-se în ascuns, pe nevăzute, așa ca sa nu șteie stânga ce face dreapta. (Vezi preot Mihălcescu, "Francmasonii și Biserica", pag. 758.)

Dacă francmasoneria ar fi ceea ce rezultă din aceste două citate, ar însemna că ea este o societate filantropică, de o impunătoare înălțime morală, având numai neajunsul de care suferă orice morală, care nu se altoiește pe religie, adică de a nu-și putea ajunge și împlini scopul urmărit, oricât ar fi el de sublim... dar francmasoneria este cu totul altceva decât ceea ce crede instrucțiunea masonică că ne înfățișează.

Mai întâi, pentru ce este secretă masoneria, pentru ce nu lucrează la lumina zilei, dacă nu are nimic de ascuns, dacă nu urmărește alt scop și nu se servește de alte mijloace decât de cele mărturisite, care n-au pentru ce să fie tănuite?

Apoi, neținând seama de deosebirile din afară dintre oameni, de: granițe, rasă, culoare, naționalitate, clase și stări, francmasoneria pretinde că lucrează pentru întronarea în lume a celor trei principii ale marii revoluții franceze: libertate, egalitate și fraternitate, și că în activitatea ei dă dovadă de cea mai largă toleranță... dar iată, după propria lor mărturie, ce sunt libertatea, egalitatea și fraternitatea masonice:

"**Libertate.** Arma atotputernică, cu care noi am răsturnat lumea, înseamnă independența fără margini și fără restricții, sustragere de la orice autoritate; înseamnă libertatea spiritului, care nu poate fi stănjenită de nici o revelație; înseamnă independența voinței, care nu se supune nici unei puteri, care nu recunoaște nici rege, nici Dumnezeu... Cu ajutorul libertății ca pârghie, și al pasiunilor omenesti ca punct de sprijin, noi vom răsturna pentru todeauna pe regi și pe preoți, acești dușmani neînduplecați ai neamului omenesc, mai teneștri pentru omenire decât tigri pentru celelalte animale". (Vezi Toma Petrescu - "Conspirația lojilor. Francmasonerie și Creștinism" - Buc., 1941, ediția III, pag. 12, 13.)

Iată-i pe francmasoni proclamându-se, pe temelul principiului de libertate, anarhiști și ateii, dușmani neînduplecați ai monarhiei și ai religiei lăte-le toleranță față de convingerile politice și religioase ale celor ce nu fac parte din lojile lor!

"**Egalitate.** Instrumentul atotputernic cu care noi am transformat lumea, înseamnă: egalizarea proprietăților, căci drepturile omului la pământul comun, ca cetățean al unei singure și aceleiași lumi, ca copil al unei singure și aceleiași mame, sunt mai

vechi și mai sacre decât toate contractele și decât tot dreptul nescris, și prin urmare aceste drepturi trebuie restabilite, iar contractele trebuie rupte și dreptul nescris trebuie desființat". (Vezi Toma Petrescu, op. cit., pag. 13.)

Iată comunismul, sub forma lui cea mai nouă: bolșevismul, justificat și propovăduit de loji, ca principiu al egalității!

"**Fraternitate.** Făgăduința atotputernică, cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă: **frăția în francmasonerie, pentru a construi un stat în stat, cu mijloace și cu funcțiuni independente de stat și necunoscute statului; frăția în francmasonerie, pentru a construi un stat deasupra statului, cu o unitate în cosmopolitism, cu o universalitate care face ca francmasoneria să fie superioară statului și ca să-l conducă; frăția în francmasonerie, pentru a constitui un stat în contra statului, atâtea vreme cât vor mai exista armate permanente, care sunt instrumente de apărare, principii parazitare, piedică a oricărei înfrățiri.** Prin ajutorul fraternității, ca pârghie, și prin urile omenesti, ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru todeauna parazitismul și represiunea armată, această ciură nepotolită, această groază sălbatică a neamului omenesc". (Vezi Toma Petrescu, op. cit., pag. 13 - 14.)

Iată proclamată ura împotriva armatei, ca susținătoare a ordinii de stat, în numele fraternității masonice!

Următorul jurământ rezumă și accentuează cuprinsul libertății, egalității și fraternității masonice:

"Jur să nu am altă patrie decât patria universală... Jur să combat fără cruțare todeauna și pretutindeni: hotarele națiunilor, hotarele moșilor, ale caselor și ale atelierelor, precum și granițele familiilor. Jur să pun la contribuție întreaga mea credință pentru triumful nesfârșit al progresului și al unității universale și declar că profesez negația lui Dumnezeu și a sufletului!"

"Trecerea peste deosebirile dinăuntru, de credință religioasă și confesiuni", trâmbitată de masonerie ca un act de mare larghețe de suflet din parte-i, ca o binevoitoare îngăduință față de credința religioasă a celor ce bat la ușile hrubelor lor, se schimbă, dar, după depunerea jurământului de credință masonică, în ateism cras, în tăgăduirea existenței lui Dumnezeu și a sufletului. Însăși formula "Marele arhitect al Universului", sub care pare a se adăposti în loji ideea de Dumnezeu, este o amăgire, o minciună sfruntată, pentru că inițiaților la gradul 25 masonic li se spune răspicat: "Marele Arhitect al Universului", în onoarea căruia arde tămăia

lojilor și atelierelor, nu este Dumnezeu, ci îngerul luminii, geniul muncii, spiritul focului". (Vezi Toma Petrescu, op. cit., pag. 47.)

Dar, dacă nu există Dumnezeu și suflet, nu există, după logica masonică, nici înger, geniu și spirit, ci aceste expresii sunt vorbe goale, cărora nu le corespunde nimic real.

După alții, "Marele Arhitect al Universului" este însăși francmasoneria, care se intitulează cu emfază și "Marea Asociație de Distrugere Universală". După această interpretare, literele D.G.A.D.U. care reprezintă, pentru profani, inițialele cuvintelor franceze: "Du Grand Architect de l'Univers", sunt pentru francmasoni inițialele francmasoneriei: "De la Grande Association Destructive Universelle". (Vezi T. Petrescu, op. cit., pag. 31.)

În fine, după concepția materialistă despre lume a masonismului, dumnezeul masonilor este Natura sau, mai exact, Omul, căci iată mărturisirea ce face un mare mason evreu: "Cred în eterna Materie - Mamă... și în Om, Fiul ei iubit... Carele din Materie s-a zămislit și din Pământul ce-l susține și-l nutrește, s-a făcut..." (Adriano Lemni, fost primar al Romei, șeful suprem al Indochinei, citat de T. Petrescu, op. cit., pag. 40.)

Pentru răspândirea ateismului în lume, francmasoneria duce o înverșunată luptă fătășă. "Război lui Dumnezeu! Ură lui Dumnezeu!", a strigat în plin congres internațional un cunoscut mason (belgianul Lafargue, citat de T. Petrescu, pag. 41), iar un alt mason (francezul De Lanesan, fost ministru și guvernator al Indochinei, citat de T. Petrescu, pag. 41), a zis: "Infamul este Dumnezeu. Trebuie să zdrobim Infamul!"

Cum masoneria este organizată de evrei, războiul dus de ea este îndreptat cu îndărărire specială împotriva Creștinismului.

"Dogmă evreiască și spirit evreiesc, teorie și realizare, totul este îndreptat împotriva Bisericii Creștine, împotriva ei și numai împotriva ei și împotriva Capului ei nevăzut, Iisus Hristos", este strigătul de alarmă al unui eminent scriitor creștin (Emmanuel Bârbier, în lucrarea: "Les infiltrations maconiques dans l'Eglise").

"Evangeliiile trebuie arse fiindcă păgânismul este mai puțin periculos pentru credința evreiască decât Creștinismul" (rabinul Tharphon, citat de Bernard Lazare, în lucrarea sa "L'Antisemitisme", la T. Petrescu, pag. 43);

"Război de moarte Creștinismului", răcește un mason (Fr. Viviani, la T. Petrescu, pag. 52);

"Trebuie să extirpăm lepra devorantă a creștinismului", țipa Gambetta (citat de T. Petrescu, pag. 52).

"Va veni vremea când crucile și icoanele vor fi aruncate în foc, potirele și vasele schimbate în unelte folositoare, bisericile prefăcute în săli de comerț (n.n.: cum au făcut evreii în templu, pe vremea lui Hristos), de teatru, sau de adunări și, când n-ar putea sluji unui asemenea scop, în hambare de grâne și-n grajduri de cai" (n.n.: cum au făcut bolșevicii evrei în Rusia). (Neagu - Naghel - în traducerea în românește a lucrării francmasonului Moși "La peste religieuse" - "Ciuma religioasă").

Cobirea s-a împlinit întocmai de bolșevismul rusesc și de revoluția spaniolă, roade înveninate ale francmasoneriei.

(Notă: Acestei revoluții bolșevice din Spania, numită azi "democratică", i s-au opus cu armele în mâini naționaliștii spanioli conduși de gen. Franco, la lupte participând și o echipă legionară formată din: gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, Ion Moța, Vasile Marin, preot Ion Dumitrescu-Borșa, Alecu Cantacuzino, Nicolae Totu și Bănică Dobro.)

Pagină realizată de
Ionut Moraru

Spiritualitate

PERICOLUL ECUMENISMULUI (I)

Trăim într-o epocă de adânc dezechilibru spiritual, epocă în care mulți creștini ortodocși sunt ca niște copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin vicisugul lor, spre uneltirea rătăcirii (Efeseni 4,14). Pare într-adevăr să fi sosit timpul când oamenii nu mai suferă învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfăteze auzul - își grămădesc învățături după poftele lor, și își întorc auzul de la adevăr și se abat către basme (II Tim 4,3-4).

Ne încearcă un sentiment de consternare când citim cele mai recente documente și luări de poziție ale Mișcării Ecumenice. Reprezentanți ai Conferinței Permanente a Episcopilor Ortodocși din America împreună cu alte persoane oficiale ale ierarhiei ortodoxe se întrunesc la nivel înalt cu romano-catolicii și cu protestanții și dau publicității "declarații comune"

Dar mulți dintre participanții ortodocși la aceste "dialoguri" bănuiesc, ori s-au convins deja, că ele nu constituie nici pe departe cadrul în care să se poată face auzită vocea Ortodoxiei; ei văd că însăși atmosfera de "liberalism" ecumenic a acestor întruniri anulează orice adevăr care s-ar putea rosti în cadrul lor. Acești participanți rămân însă tăcuți, pentru că "spiritul vremilor" pe care le trăim este adesea mai tare decât glasul conștiinței ortodoxe.

La nivele mai puțin înalte, "conferințele" și "discuțiile ecumenice" se organizează de obicei cu participarea unui "vorbitor" din partea ortodoxă (și chiar cu oficierea unei "liturghii ortodoxe"). Atmosfera acestor "conferințe" este într-atât de marcată de dilanțism și de superficialitate, încât ele, departe de a sluji la crearea unei "unități" atât de dorite de animatorii lor, pun mai curând în evidență abisul de necuprins ce se cascadează între adevărata ortodoxie și viziunea "ecumenică" asupra lumii și vieții.

Activiștii ecumeniști profită de atitudinea nehotărâtă a intelectualilor ortodocși invități la aceste conferințe și de faptul că ei nu sunt ferm ancoreți în tradiția ortodoxă; se merge până într-acolo încât expresii formulate de aceștia, precum "acordul de fond asupra punctelor liturgice și dogmatice", sunt folosite de activiștii ecumeniști ca bază pentru cele mai incredibile inovații.

La rândul ei, această stare de confuzie permite ideologilor ecumeniști să lanseze în rândul maselor declarații lipsite de acoperire care fac din aspectele fundamentale ale teologiei dogmatice ortodoxe o comedie ieftină.

Lată în ce termeni își permite să vorbească Patriarhul Athenagoras: "Vă cere vreedată soția dvs. părerea câtă sare să pună în mâncare? Cu siguranță că nu, căci în această privință ea are infailibilitatea. Să o albașădar și Papa, dacă asta dorește." (?)
Creștinii ortodocși conștienți se pot întreba, pe bună dreptate, unde vor sfârși toate acestea, și până unde va fi împinsă limita trădărilor, falsificărilor și demolărilor din interior a ortodoxiei. Nu s-a făcut până acum nici un studiu atent în această privință, dar ținând cont de logica desfășurării evenimentelor, nu este imposibil să vedem în ce direcție se îndreaptă ele. Ideologia care stă în spatele "Mișcării Ecumenice", care a inspirat declarații și acțiuni de felul celor menționate mai sus, este o erezie ai cărei termeni sunt deja clar definiți: "Biserica lui Hristos nu există, nimeni nu se află în posesia Adevărului absolut. Biserica se constituie de-abia acum, în zilele noastre". (!)

Dar, dacă nici una dintre Bisericile actuale nu poate pretinde că este adevărata Biserică a lui Hristos, atunci o combinație a lor nu va duce nici ea la alcătuirea acestei Biserici unice - sau nu în modul și în sensul în care a întemeiat-o Hristos!

Și dacă toate aceste Biserici creștine nu există decât în măsura în care se pot raporta

una la cealaltă, atunci nici o însumare a lor nu va putea rezulta într-o Biserică absolută, căci o atare însumare va trebui și ea să se raporteze la alte organizații "religioase".

Și lată cum ecumenismul "creștin" nu va putea să sfârșească decât în sincretismul unei religii mondiale. Căci, într-adevăr, acesta este scopul nemărturisit al ideologiei de tip masonic, care inspiră și animă "Mișcarea Ecumenică", ideologie care, la ora actuală, a pătruns atât de adânc în conștiința celor care participă la așa-zisul dialog ecumenic, încât pentru creștinismul denaturat de astăzi următorul pas logic care se prefigurează este intrarea în comuniune cu religiile necreștine.

Dăm, în cele ce urmează, câteva exemple care indică liniile de dezvoltare a "Mișcării Ecumenice" din afara Creștinismului.

- Pe 27 iunie 1965, s-a convocat la San Francisco o Conferință religioasă pentru pacea mondială, cu ocazia aniversării a 20 de ani de la înființarea unei filiale a Organizației Națiunilor Unite în acel oraș. În fața unui public de 10.000 de persoane, reprezentanți ai religiilor Hindușă, Budistă, Musulmană, Mozaică, Protestantă, Catolică și Ortodoxă, au ținut cuvântări despre fundamentarea "religioasă" a noțiunii de pace mondială, iar un cor "interconfesional" de 2000 de voci a intonat imnuri religioase aparținând tuturor denominațiilor.

- Într-o declarație oficială la cel de-al 19-lea Congres al clerului și laicului din Dioceza Greacă a Americii de Nord și de Sud (Athena, iulie 1968), s-a afirmat: "Credem că Mișcarea Ecumenică, chiar dacă a luat naștere în sânul Creștinismului, trebuie să fie o mișcare a tuturor religiilor."

- "The Temple of Understanding, Inc." ("Templul Înțelegerii"), o fundație americană inițiată în 1960 ca un soi de "Asociație a Religiei Unite" cu scopul de a "clădi Templul simbolic în diferite colțuri ale lumii" (în perfect acord cu doctrina francmasoneriei), a ținut până în prezent mai multe "conferințe la vârf". La cea de a doua conferință, organizată la Geneva în aprilie 1970, s-au întâlnit optzeci de reprezentanți a zece dintre religiile existente pentru a discuta probleme precum "Proiectul de Creare a Comunității Mondiale a Religiiilor". Secretarul General al Consiliului Mondial al Bisericilor, dr. Eugene Garson Blake, a lansat un mesaj de unire către toți conducătorii spirituali ai tuturor religiilor din lumea întreagă; iar pe 2 aprilie 1970, la Catedrala Sfântul Petru a avut loc o slujbă supraconfesională. Cu acest prilej fiecare participant s-a rugat în limba lui și potrivit tradiției proprii sale religii. De asemenea, credincioșii tuturor religiilor au fost invitați să co-participă la cultul aceluiași Dumnezeu.

Materialele de popularizare pe care le-a redactat "Templul Înțelegerii" dau la iveală că la conferința "la vârf" organizată în toamna anului 1971 în S.U.A., au fost invitați și reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe și că mitropolitul Emilianos din Patriarhia de

Constantinopol este membru al "Comitetului Internațional" al Templului.

Așadar, "conferințele la vârf" oferă delegațiilor ortodocșilor ocazia să intre în dialoguri care duc la "crearea unei comunități mondiale a religiilor", care "grăbesc realizarea visului de pace și de înțelegere al omenirii", potrivit filosofilor întemeiați de Vivekananda, Ramakrishna, Gandhi, Schweitzer, și potrivit fondatorilor altor felurite religii; aceiași reprezentanți participă, de asemenea, la rugăciuni supraconfesionale "fără precedent", la care "fiecare se roagă potrivit propriei sale religii". Ne întrebăm: cam care ar putea fi starea inimii unui creștin ortodox care participă la asemenea conferințe și se roagă împreună cu musulmani, cu mozaici și cu păgâni?

- La începutul anului 1970 Consiliul Mondial al Bisericilor (CMB) a finanțat conferința de la Ajaltoun (Liban) dintre hinduși, budiști, creștini și musulmani, care a fost urmată de o conferință de evaluare, în iunie al aceluiași an, la Zurich, unde 23 de "teologi" din cadrul CMB au declarat necesitatea "dialogului" cu religiile necreștine. La întâlnirea Comitetului Central al CMB de la Addis Ababa, mitropolitul Georges Khodre al Beirutului (Biserica Ortodoxă a Antiohiei) i-a șocat până și pe delegații protestanți când nu numai că a lansat apelul la "dialog" cu aceste religii dar, călcând în picioare nouăsprezece secole de istorie a Bisericii Mântuitorului Hristos, i-a urgentat pe creștini să "investigeze viața de autentică spiritualitate a celor nebotezați" și să-și îmbogățească experiența cu "comorile ce se află în sânul comunității religioase universale" (Religious Press Service), căci atunci când "brahmanul, budistul sau musulmanul își citește scriptura sa, el primește în lumină pe însuși Hristos". (?)!

- În februarie 1972 un alt eveniment ecumenic "fără precedent" a avut loc la New-York, Aici, pentru prima oară în istorie - potrivit Arhiepiscopului Iakovos al New-Yorkului - Biserica Ortodoxă Greacă (Arhidioceza Greacă a celor două Americi) a intrat într-un "dialog" "teologic" oficial cu reprezentanții cultului mozaic, în cele două zile de discuții s-a ajuns la rezultate foarte precise care pot fi considerate simptomatice pentru rezultatele viitoarelor "dialoguri cu religiile necreștine".

"Teologii" greci au căzut de acord cu "revizuirea textelor lor liturgice referitoare la iudei și iudaism, atunci când ele sunt negative sau ostile"! (Religious News Service)

Mai poate exista vreo îndoială în ceea ce privește intenția acestor "dialoguri"?

În mod evident ea este aceea de a "reformula" Creștinismul Ortodox așa încât el să nu mai creeze senzații de disconfort religiilor acestei lumi.

Acestea sunt evenimentele care au marcat începutul "dialogului cu religiile necreștine" la sfârșitul anilor 60 și începutul anilor 70.

De atunci încoace ele s-au întesit, iar dialogurile și chiar rugăciunile "creștinilor ortodocși" cu reprezentanții religiilor necreștine sunt acceptate ca un aspect normal și cotidian al vieții contemporane. "Dialogul cu religiile necreștine" a devenit chiar modă intelectuală a zilelor noastre; această modă reprezintă actuala fază de progres a ecumenismului în drumul său către un sincretism religios universal...

(continuare în numărul viitor)

- Extras din site-ul www.sfaturiortodoxe.ro -

Pagină realizată de
Nicolae Badea

PERSONALITĂȚI LEGIONARE UITATE PE NEDREPT : dr. avocat comandant legionar ALEXANDRU CONSTANT

- D-le Milcoveanu, am publicat numeroase interviuri cu dvs., în calitate de martor implicat direct în evenimentele care au marcat Mișcarea Legionară și, totodată, în evenimentele a mai bine de trei sferturi de secol, interviuri apreciate în mod deosebit de cititori: "Secretele Basarabiei", "Programul de guvernare al Mișcării Legionare", "Conspirațiile împotriva lui Mihail Eminescu", "Destinderea dintre Mișcarea Legionară și regimul carlist" ș. a.

De-a lungul timpului revista noastră a prezentat personalități legionare de prim rang: Radu Gyr, Vasile Marin, Ion Moța, Radu Mironovici, Ilie Gâmeață, preot Ion Dumitrescu-Borșa, Ion Banea, Mircea Eliade ș.a., ca și personalități legionare, care, deși importante, de mare credință și valoare, active în slujba Legiunii, apreciate chiar de Căpitani, au fost mai puțin cunoscute publicului și chiar unora dintre legionarii tineri: preot Ilie Imbrescu, Duiliu Sfințescu, Nelu Mănzatu ș. a.

V-aș ruga să-mi povestiți despre Alexandru Constant, altă personalitate de primă linie a Mișcării, dar puțin cunoscută.

În activitatea mea de ziarist profesionist, care se întinde de-a lungul a aproape patru decenii, am luat câteva mii de interviuri, dar cred că acesta este cel mai greu.

Cunoștințele mele despre Alexandru Constant sunt aproape de zero, deci îmi vine foarte greu să port o discuție cu dvs. Nu știu ce să vă întreb și în mod sigur cunoașteți axioma din presă: calitatea răspunsului derivă din calitatea întrebării.

Am citit însă câteva articole din presa naționalistă, de dreapta, în câteva ziare aflate la Academia Română, și aceasta este totul.

Să încep în acest context, cu o întrebare de rutină: Cum și în ce condiții l-ați cunoscut pe Alexandru Constant?

- Mă bucur mult că abordați această temă, fiindcă precizez din capul locului, că dacă se va scrie vreodată o istorie obiectivă a Mișcării Legionare, numele lui Al. Constant va figura, cu certitudine, la un loc de cinste.

S-a născut în 1906 în orașul Oltenița, fiind de mic orfan, tatăl său pierzându-și viața în primul război mondial. Copilăria lui a fost plină de lipsuri, dar fiind un elev merituos, a fost încurajat de profesori și și-a făcut studiile liceale și universitare în București. Absolvind cu succes deosebit facultatea de Drept în 1930, i s-a acordat o bursă pentru continuarea studiilor în Franța, unde a obținut titlul de doctor în Științe Juridice și Economice.

A fost avocat pledant în baroul de Ilfov, ziarist și scriitor (publicist, eseist, poet).

A aderat la Mișcarea Legionară în 1932 și împreună cu Mihail Polihroniade a fondat în 1933 revista "AXA" care era o revistă bilunară care reflecta punctul de vedere legionar în istorie, învățământ, filosofie - în cultura românească, în general. Să precizez însă un lucru esențial: revista "AXA" purta numele grupării cu același

Sediul grupării Axa se afla în fostul cartier Bonaparte, pe str. Argentina nr 44, la etaj. Aici l-am cunoscut pe Al. Constant: era un bărbat de statură mijlocie, frumos ca înfățișare, foarte cult, plin de bunăvoință și mai ales de pozitivitate; nu l-am auzit niciodată bîrfind sau rostind vreo invectivă la adresa cuiva, nu ura pe nimeni, căuta la om numai laturile bune.

Dar să revin la revista "Axa": am în față nr 1, apărut joi 20 oct. 1932, direcția și administrația aflându-se pe str. Poliziu nr. 12.

Articolul de fond de pe pagina 1 este semnat de Nichifor Crainic și se intitulează "Spre stînga sau spre dreapta"; Mihail Polihroniade este autorul articolului "Moșuri, moșuri și pompoane", Ion Victor Vojen este prezent cu "Predoslovie", Paul Sterian cu materialul "Critica tehnică a sistemelor electorale", criticul literar Octav Șuluțiu cu "False raționamente de stînga", scriitorul Camil Petrescu cu "Dansul pântecului", Gheorghe Clime cu "Problema licențierilor universitari"; cronică ecranului poartă iscălitura reputatului critic Ion Cantacuzino, iar Ion Victor Vojen este prezent cu un alt articol în ultima pagină, "Declinul teatrului". Ilustrația este semnată de W. Siegfried (care ulterior a fost unul din cei mai mari decoratori de teatru din țară). Este singurul număr al revistei "Axa" pe care îl am, aici nu semnează Al. Constant, dar în celelalte este prezent număr de număr.

- Am reținut că Alex. Constant a aderat la Mișcarea Legionară în 1932. Care a fost apoi evoluția lui politică și care au fost relațiile cu dvs. după încetarea apariției revistei "Axa"?

- Ascensiunea lui Al. Constant a fost remarcabilă datorită pregătirii sale intelectuale și faptului că știa la perfecție câteva limbi de circulație internațională.

În 1935 Al. Constant a fost înaintat la gradul de comandant legionar, promoția de la Carmen Sylva.

În perioada 1934-1938 a fost șeful Serviciului Juridic al Mișcării Legionare și în această calitate am avut nenumărate discuții cu el. Vreau însă să relievez modul exemplar de funcționare al serviciului juridic condus de Al. Constant. Parcă îl văd și acum la sediul din str. Gutenberg nr. 3, unde își desfășura activitatea cotidiană într-o cămăruță. În subordinea lui se aflau șapte avocați, care în fiecare zi, între orele 17-19 dădeau consultații gratuite și îndrumări legionarilor aflați în vreun impas juridic. Vreau să nu se pună praful uitării peste cei șapte avocați, așa că le amintesc numele: Șerban Nicolau, Ilie T. Barbu, Crișu Axente, Ion Măntăluță și Moșinski. Acest mic oficiu juridic mai avea și doi secretari studenți care își făceau aici ucenicia și erau în același timp și curieri: Const. Maican și Nicolae Manolescu-Puțuri. Dar Serviciul Juridic mai avea și consilieri la care Al. Constant apela: Radu Budișteanu și comandanții legionari Vasile Marin și Andrei C. Ionescu.

Vorbind de activitatea laborioasă a oficiului juridic, menționez că acesta avea în marea majoritate a celor 72 de județe care alcătuiau România Mare, câte o mică agenție, condusă de câte un avocat legionar. Dau câteva nume: la Brașov era Traian Trifan, la Sibiu era Augustin Bidianu, la Slatina era Grigore Belu, la Chișinău era Sergiu Florescu, la Cernăuți era Filon Lauric, la Roman era Nae Tudorică (acesta din urmă, trecut în vârstă în 2003, este autorul unei ample cărți de memorii legionare, în 4 volume, "Mărturisiri în duhul adevărului", editată la Bacău, și a fost și membru al Senatului Legionar reînființat în țară după 1989 de regretatul dr. comandant legionar Ionel Zeană; ca paranteză amintesc că și regretatul avocat Nicolae Coterbic din București, trecut în vârstă de curând, de asemenea membru al Senatului Legionar de după 1989, a fost membru al Serviciului juridic al Mișcării).

- Aveau aceste birouri Legionare o strategie anume, să zicem un numitor comun?

- Întrebarea pe care o puneți este bună. În cei peste trei ani de activitate legală a oficiului juridic și a birourilor subordonate din țară, strategia Mișcării Legionare s-a bazat pe valorificarea - tuturor proceselor politice: apărarea acuzațiilor era o propagandă politică, acuzații să devină acuzații. Aceasta era misiunea avocaților: procesele aflate pe rol să fie bombe explozive.

În 1936 am fost arestat în urma Congresului Studențesc ținut la Tg. Mureș, întrucât la reîntoarcerea în București, în gara Sinaia, câțiva tineri ar fi profanat placa memorială aflată pe peron, pusă în amintirea lui I.G. Duca.

Cum Sinaia făcea parte din jud. Brașov, competența de a judeca i-a revenit Tribunalului Militar din Brașov. Alături de mine, ca președinte al Studenților Bucureșteni din Medicină, au fost arestați toți președinții facultăților bucureștene, în număr de 10, care se găseau sub conducerea studentului Ion Antoniu Păsu. Printre apărătorii noștri se aflau personalități politice: Alex. Vaida Voevod, un admirabil orator, filosoful Nae Ionescu, renumitul chirurg Dumitru Gerota. Să nu omit: printre cei care ne apărau se afla și Al. Constant. Am fost toți, cei din lot, condamnați la o lună de prevenție (de la arestare la proces) și apoi eliberați.

Procesul a avut un ecou răsunător, cei arestați au fost primiți triumfător în Gara de Nord, de o mare mulțime de oameni; au luat cuvântul, ad-hoc, și apărătorii Vasile Marin, Ion Moța și Mihail Polihroniade. Presa a relatat pe pagini întregi desfășurarea procesului.

- Mergând pe firul istoriei, ce s-a întâmplat cu Al. Constant după instaurarea dictaturii regale a lui Carol al II-lea?

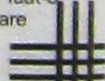
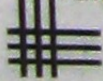
- În noaptea de 17 aprilie 1938 s-au efectuat arestări masive în rândurile legionarilor, printre care se afla și Corneliu Zelea Codreanu, șeful partidului ing. Clime și peste de 500 de lideri legionari. Din închisoare Căpitanul a trasat ca lege lozincă: tăcere, suferință și răbdare, și în aceste condiții de teroare s-a alcătuit un Comandament "de prigoană" sub conducerea preotului Dumitrescu-Borșa, alcătuit de 10 persoane, printre care se afla și Al. Constant. Din acest comitet, din păcate, făcea parte și Horia Sima, infiltrat aici de Mihail Moruzov, care i-a dat lui Moruzov adresele secrete ale șefilor Mișcării Legionare, ceea ce a dus la arestarea lui George Furdul, Radu Mironovici, lordache Nicoară și Ion Antoniu Păsu.

Horia Sima nu a ținut seamă de cele trei cuvinte formulate de Căpitan, ci a organizat atentate nereușite și tulburări, care, firesc, au dus și la identificarea și arestarea altor capi legionari aflați în clandestinitate.

Au părăsit țara, expunându-se la riscuri, toți membrii Comandamentului "de prigoană" care nu fuseseră arestați: Constantin Papanace, Ion Dumitrescu-Borșa, Nicolae Horodniceanu, Stelian Stănicel, Nae Smărăndescu și cel despre care vorbim, Al. Constant. Decizia pe care au luat-o în corpore, cei amintiți, a fost de salvare

nume, fiind de fapt o familie de cuiburi coordonate de Mihail Polihroniade și Ion Victor Vojen. Cuiburile erau conduse de tineri intelectuali remarcabili: doctor în drept Vasile Marin (eroul de mai târziu de la Majadahonda), magistratul Alexandru Cristian Tell, Mircea Eliade, profesorul universitar Vasile Cristescu, succesor al lui Vasile Pârvan la Institutul de Arheologie.

măcar a unora dintre frunții legionari, întrucât lanțul se strângea în jurul acestora; la 26 ianuarie 1939 fusese asasinat de poliști, chiar în casa unde se adăporea, **Vasile Cristescu**, comandant legionar de mare valoare, respectabilitate și capacitate organizatorică și vicepreședinte al Partidului "Totul Pentru Țară", iar prințul **Alex. Cantacuzino**, comandant al Bunei Vestiri și șeful Corpului de Elită Moja - Marin fusese arestat și dus în lagăr puțin mai înainte. Destinația fugarilor a fost Germania.

- Cum au fost primii lideri legionari în Germania și ce au făcut aici?

- Fie că a plăcut sau nu, eu întotdeauna am respectat adevărul istoric.

Horia Sima și-a scris memoriile, printre care și un volum intitulat "Prizonieri ai paterilor Axei" în care descrie viața aspră a celor câteva sute de legionari aflați în lagărele germane după evenimentele tragice din luna ianuarie a anului 1941. În acea perioadă într-adevăr așa a fost, pentru că nemții voiau să dea satisfacție gen. Antonescu, conducătorul statului român, cu care intraseră în conflict legionarii, dar, mai ales, ca pedeapsă pentru evadarea din lagăr a lui Horia Sima, în decembrie 1942, ca să trateze el, "personal", soarta României cu Mussolini (se știe însă că Sima nu a putut ajunge la Duce, a fost extrădat imediat nemților, iar Ciano, ministrul de Externe, îl numește în memoriile sale pe Sima "un mascalzone").

Dar s-a revin la legionarii care și-au găsit refugiu în Germania la începutul anului 1939, printre ei, așa cum am spus, aflându-se și Al. Constant care era pus în urmărire de către organele de Siguranță din subordinea lui Mihail Moruzov. Această perioadă s-a numit "primul exil" (1939 - 1940) și în acest prim exil, spre deosebire de cel de-al doilea de care tocmai am vorbit, fără excepție, toți au fost primiți bine și cei care au vrut s-au putut înscrie la studii postuniversitare și au putut munci.

Întrucât vorbea fluent limba germană, Al. Constant a practicat gazetăria, scriind la ziarele locale articole pe diverse teme, unele dintre acestea fiind publicate și în presa țărilor neutre europene.

Articolele publicate în ziarele germane în perioada 6 sept. 1939 - 15 august 1940, în număr de 135, au fost strânse ulterior într-un volum intitulat "UN AN DECISIV: 1939-1940", apărut în decembrie 1940, în Ed. Eminescu, având 456 de pagini. Este o raritate bibliofilă întrucât a stat în librării doar 2-3 săptămâni, fiind ulterior retras de la vânzare și ars. Titlurile articolelor sunt scurte, alcătuite doar din câteva cuvinte, dar acestea spun cititorului totul - dau, în acest sens, câteva exemple: *Căderea Parisului, Italia în război, Moment crucial pentru Anglia, Gandhi vorbește, Războiul petrolului, Reportajul în război, Interesul pentru Balcani, Acordul de la Moscova, Poziția Statelor Unite, Probleme românești la Berlin* etc. Stilul autorului este incisiv, pune mereu "punctul pe i", viziunea sa asupra evenimentelor nu lasă loc nici unui echivoc.

- Revenit în România din exilul din Germania, cum s-a încadrat Al. Constant în structura noului stat "național legionar"?

- Se știe că anul 1940 s-a vrut să fie un an de destindere între dictatura lui Carol II-lea și Mișcarea Legionară.

După abandonul Poloniei de către Anglia și Franța (care, ulterior, au procedat la fel și cu Norvegia și Danemarca, acestea fiind, de asemenea, ocupate de trupele germane), trebuia schimbată politica țării (care a fost antigermană).

Mihail Moruzov, colaborator cu amiralul Canaris, șeful Abwehrului (poliția secretă germană), i-a cerut insistențiv lui Carol al II-lea să facă o apropiere vizibilă de Germania, să renunțe la fantomaticile "garanții" franceze și engleze care duseseră la pierderea Basarabiei și Bucovinei de Nord, și, mai ales, să înceapă o etapă de destindere cu Mișcarea Legionară.

Despre această destindere dintre Mișcarea legionară și regimul carlist am vorbit într-un amplu interviu publicat în două numere din revista dvs., chiar anul trecut, astfel încât nu mai detaliez subiectul.

Comitetul de destindere care a fost înființat, era condus de comandantul Bunei Vestiri și fondator al Mișcării, avocat Radu Mironovici,

de avocat și instructor legionar Vasile Noveanu din Huși și de fostul șef al Oficiului Juridic al Mișcării Legionare, din Sibiu, avocatul comandant legionar Augustin Bidanu.

Mișcarea Legionară a fost captată după întoarcerea unei părți dintre exilații legionari, printre care și Horia Sima și Al. Constant, dar și prin destituirea lui Gabriel Marinescu și înlocuirea lui cu Mihail Ghelmegeanu.

Dintre legionarii întorși din Germania, Horia Sima a fost sprijinit, ca să spun adevărul, și de Constantin Papanace, și de Ion Victor Vojen, nu însă și de Dumitrescu Borșa, și nici de Emil Ciorogaru (abia mai târziu Papanace și-a dat seama de impostura lui Sima și a luat atitudine).

Al. Constant însă a fost între da și nu, nu a fost deci ferm, mai mult a tăcut, nu l-a sprijinit pe Sima, dar nici nu l-a blamat.

Pentru buna sa pregătire profesională și pentru modul în care se implicase în Mișcarea Legionară, a fost numit **subsecretar de Stat la ministerul Presei și al Propagandei Naționale**, unde l-a avut ca director de cabinet pe avocatul Alex. Borcea, un antisimist ferm. Acesta l-a caracterizat pe Horia Sima, datorită comportamentului său oscilant, cinic și imprezibil, ca "iresponsabil medical", demonstrându-i lui Al. Constant, cu cărți de psihiatrie, punctele comune pe care le avea Sima cu cei atinși de paranoia.

În 1940 Constant a fost directorul ziarului "Buna Vestire" (seria II); o precizare: "Buna

Vestire" fusese un ziar naționalist, nu legionar - Căpitanul chiar menționează aceasta într-una din Circulările sale din 1937, atrăgând atenția legionarilor "să-l citească, dar să nu creadă tot ce se scria în el" - și a devenit ziar al Mișcării după crearea statului "național-legionar".

După scoaterea în afara legii a Mișcării Legionare de către gen. Antonescu, la finalul lunii ianuarie 1941, Al. Constant, spre deosebire de marea majoritate a elitei legionare, nu a fost arestat și condamnat. În mod evident gen. Antonescu văzuse în el, ca și în tatăl Căpitanului, renumitul senator legionar prof. Ion Zelea Codreanu, ca și în prețul comandant al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borșa, ca și într-unul dintre frații Căpitanului, locotenentul Horia Zelea Codreanu (care a și fost asasinat în fața propriei case în iulie 1942), unul dintre oamenii capabili să redreseze Mișcarea Legionară, să adune toți legionarii care nu participaseră la tragicele evenimente, și care se dezisese de aventura simistă.

De acea el a fost protejat, în ciuda eforturilor lui Mihail Antonescu (al doilea om în stat), și ale lui Eugen Cristescu (cel care l-a succedat pe Mihail Moruzov), care insistaseră să-l trimită pe frontul antisovietic. Legea însă prevedea să fie scutiți de front copiii unici care își întrețineau mamele, iar Al. Constant era unicul copil al mamei sale văduve din primul război mondial (așa cum am mai spus la începutul discuției), astfel încât nu a plecat pe front.

Ceea ce și-a propus Ion Antonescu să facă cu Al. Constant nu s-a realizat, el ieșind din sfera politicului. A practicat cu succes avocatura, a scris articole foarte valoroase în publicațiile bucureștene și mai ales la revista "Vremea" (publicația săptămânală "Vremea" a apărut timp de 15 ani, din 1933 până în aug. 1944, și era condusă de Vladimir Donescu și ilustrată de supertalentul grafician Anestin, astăzi aflat la mare distanță de caricaturism, ale căror nume nu spun cititorului nimic).

Să nu omit însă ceva important: Al. Constant a scris și o lucrare intitulată "LEGIUNEA MERGE ÎNAINTE", dar a rămas în manuscris.

Tot în perioada războiului s-a căsătorit cu fosta sa secretară.

- Ce s-a întâmplat cu Al. Constant după terminarea războiului? Nu l-am mai întâlnit numele în nici o publicație.

- În 1946 a fost arestat și până în 1964 a trecut prin închisorile de la Jilava, Uranus, Ocele Mari, Sighet și diabolica temniță de la Aiud. A fost printre cei 300 care au refuzat "reeducarea" (un alt exemplu este prințul Alecu Ghika, devenit legendă printre deținuți datorită remarcabilei sale demnități, cu adevărat princiere).

Scena petrecută la eliberarea din 1964 (în urma amnistiei generale) a făcut înconjurul lumii legionare: la grefa închisorii Alecu Constant s-a nimerit să fie lângă Nicolae Pătrașcu (devenit secretar general al Mișcării în vremea lui Sima, cel care a încheiat faimosul "pact de neagresiune" cu comuniștii, în 1945). Pătrașcu i-a spus lui Constant, întinzându-i mâna: "Nu știu de ce te-am urât până acum. Dar îmi dau seama că dumneata ești om cu adevărat, iar eu sunt un fost om". (Pătrașcu acceptase "reeducarea" și avusese chiar ideea, pusă în practică, de a-i convinge și pe ceilalți să accepte pentru a ieși din închisoare.)

Intellectual rafinat și subtil, caracter ferm, sobru și deosebit de modest, în temniță a compus mental câteva poeme de rară sensibilitate și profunzime care nu au putut fi însă publicate; totuși, în 1980 îi apare o a doua carte, după cea amintită mai înainte ("Un an decisiv: 1939 - 1940"), cu titlul "DINTR-UN JURNAL DE IDEI", dar a fost obligat să-și transforme numele de pe

Al. Constantinescu

DINTR-UN
JURNAL
DE
IDEI

CARTEA ROMÂNEASCĂ

copertă, în Al. Constantinescu.

Cartea a apărut în Ed. "Cartea Românească", are 216 pagini și cuprinde 371 de teme diferite, tratate foarte succint, lată câteva din aceste mici pastile literare: *Nebunia, Oratoria, Cultura și Suferința, Poezie și crispăre, Mirare, Ingenuitatea, Lecturile, Maladia sacră, Vagul umanismului, Inhibările, Fuga de moarte, Despre adevăr* etc....

- V-ați mai întâlnit personal cu el în ultimii ani ai săi de viață?

- De câteva ori, printre care și la o conferință ținută la fosta Casă de Cultură Petofi, de lângă Cismigiu. Evita să stea de vorbă cu mai multe persoane odată: avea principiul "niciodată discuție în trei" (știa că era urmărit de Securitate și se temea de informatori, iar la o discuție în doi, dacă ar fi fost "turnat", putea ști măcar cine o făcuse și de cine să se ferească). A murit în 1986 în urma unei hemoragii cerebrale întrucât era hipertensiv, la Spitalul Central. La înmormântarea lui a vorbit și un legionar de mare valoare, Ion Boantă, care l-a elogiut cu înflăcărare (urmarea: cel care a ținut micul necrolog a fost a doua zi anchetat la miliție și domiciliul i-a fost perchezitionat). A vorbit la înmormântare chiar și liberalul (și masonul) Dan Amedeu Lăzărescu care i-a fost coleg la Institutul de Istorie "Nicolae Iorga" (unde Al. Constant fusese angajat în ultimii ani, până la pensionare, în calitate de cercetător).

- Vă mulțumesc pentru modul în care ați evocat figura lui Al. Constant.

Poate în viitor mai stăm de vorbă și despre alți frunziși legionari peste care s-a așternut uitarea, bunăoară Radu Budișteanu și Andrei C. Ionescu, ce ziceți?

- Primesc provocarea și vă stau oricând la dispoziție, întrucât am trăit din plin fenomenul legionar, aflându-mă mereu în centrul evenimentelor, plăcute sau mai puțin plăcute.

Pagini realizate de
Emilian Georgescu

POVESTE CU FINAL NEAȘTEPTAT

Motto: "Frații mei, să socotiți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea." (Iacov 1:2-4)

Cunoscutul scriitor Gabriel Garcia Marquez, personaj controversat, admirator al lui Fidel Castro dar creator literar excepțional, s-a retras din viața publică din motive de sănătate: cancer limfatic.

Cine nu a citit "100 de ani de singurătate" nu își poate imagina ușurința cu care Marquez se joacă cu literele, plăcerea cu care mănuieste cuvintele.

Acum se pare că boala sa s-a agravat din ce în ce mai mult. El a trimis o scrisoare de rămas bun prietenilor, cititorilor și admiratorilor lui, care a fost difuzată cu ajutorul Internet-ului și din care se pot observa scrierile sale artistice brodate pe suferința cruntă datorată bolii. Iată-o:

"Dacă pentru o clipă Dumnezeu ar uita că sunt o marionetă din cârpă și mi-ar dăruia o bucățică de viață, probabil că n-aș spune tot ceea ce gândesc, însă în mod categoric aș gândi tot ceea ce zic.

Aș da valoare lucrurilor, dar nu pentru ceea ce valorează, ci pentru ceea ce semnifică.

Aș dormi mai puțin, dar aș visa mai mult, înțelegând că pentru fiecare minut în care închidem ochii, pierdem șaizeci de secunde de lumină.

Aș merge când ceilalți se opresc, m-aș trezi când ceilalți dorm.

Aș asculta când ceilalți vorbesc și cât m-aș bucura de o înghețată cu ciocolată!

Dacă Dumnezeu mi-ar face cadou o bucățică de viață, m-aș îmbrăca foarte modest, m-aș întinde la soare, lăsând la vedere nu numai corpul, ci și sufletul meu.

Doamne Dumnezeule meu, dacă aș avea inimă, aș grava ura mea peste gheață și aș aștepta până soarele răsare.

Aș picta cu un vis al lui Van Gogh despre stele, un poem al lui Benedetti, și un cântec al lui Serrat ar fi serenada pe care i-aș oferi-o lunii. Aș uda cu lacrimile mele trandafirii, pentru a simți durerea spinilor și sărutul încarnat al petalelor...

Dumnezeule meu, dacă aș avea o bucățică de viață.....N-aș lăsa să treacă nici o zi fără să le spun oamenilor pe care îi iubesc, că îi iubesc. Aș convinge pe fiecare femeie sau bărbat spunându-le că sunt favoriții mei și aș trăi îndrăgostit de dragoste.

Oamenilor le-aș demonstra cât se înșeală crezând că nu se mai îndrăgostesc când îmbătrânesc, neștiind că îmbătrânesc când nu se mai îndrăgostesc.

Unui copil i-aș da aripi, dar l-aș lăsa să învețe să zboare singur.

Pe bătrâni i-aș învăța că moartea nu vine cu bătrânețea, ci cu uitarea.

Atâtea lucruri am învățat de la voi, oameni.

Am învățat că toată lumea vrea să trăiască pe vârful muntelui, însă fără să bage de seamă că adevărata fericire rezidă din felul de a-l escalada.

Am învățat că atunci când un nou născut strânge cu pumnul lui micuț, pentru prima oară, degetul părintelui, l-a acaparat pentru totdeauna.

Am învățat că un om are dreptul să se uite în jos la altul, doar atunci când ar trebui să-l ajute să se ridice.

Sunt atâtea lucruri pe care am putut să le învăț de la voi, dar nu cred că mi-ar servi, deoarece atunci când o să fiu băgat în interiorul acelei cutii, înseamnă că în mod nefericit și iremediabil voi fi mort.

Spune întotdeauna ce simți și fă ceea ce gândești.

Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când te voi vedea dormind, te-aș îmbrățișa foarte strâns și L-aș ruga pe Dumnezeu să fiu păzitorul sufletului tău. Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când te voi vedea ieșind pe ușă, ți-aș da o îmbrățișare, un sărut și te-aș chema înapoi să-ți dau mai multe. Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când voi auzi vocea ta, aș înregistra fiecare din cuvintele tale pentru a le putea asculta o dată și încă o dată până la infinit. Dacă aș

ști că acestea ar fi ultimele minute în care te-aș vedea, aș spune "te iubesc" și nu mi-aș asuma în mod prostesc, gândul că deja știți.

Întotdeauna există ziua de mâine și viața ne dă de fiecare dată altă oportunitate pentru a face lucrurile bine, dar dacă cumva greșesc și ziua de azi este tot ce ne rămâne, mi-ar face plăcere să spun cât te iubesc, că niciodată nu te voi uita.

Ziua de mâine nu-i asigurată nimănui, tânăr sau bătrân. Azi poate fi ultima dată când îi vezi pe cei pe care îi iubești. De aceea, nu mai aștepta, fă-o acum, întrucât dacă ziua de mâine nu va ajunge niciodată, în mod sigur vei regreta ziua de azi, când nu ți-ai făcut timp pentru un surâs, o îmbrățișare, un sărut și că ai fost prea ocupat să le conferi celor dragi o ultimă dorință.

Ține-i pe cei pe care îi iubești aproape de tine, spunându-le la ureche cât de multă nevoie ai de ei, iubește-i și tratează-i bine, ia-ți timp să le spui "imi pare rău", "iartă-mă", "te rog" și toate cuvintele de dragoste pe care le știi.

Nimeni nu-și va aduce aminte de tine pentru gândurile tale secrete. Cere-l Domnului tăria și înțelepciunea pentru a le exprima.

Demonstrează-le adevăraților tăi prieteni cât de importanți sunt pentru tine."

Întrebat fiind despre această impresionantă scrisoare de rămas bun, Gabriel Garcia Marquez a răspuns mirat că nu el este autorul.

Cineva, lovit de aceeași boală îngrozitoare, a vrut să arate că poate fi Gabriel Garcia Marquez și că în lume pot exista alte mii de Gabriel Garcia Marquez, anonimi, necunoscuți publicului larg. Cineva a vrut să arate că suferința te

poate transforma în oricine vrei să fii, că spectrul morții și apropierea de Dumnezeu îți pot da inspirații nebănuite. Cineva a vrut să demonstreze că poți fi un alt Gabriel Garcia Marquez, creștin, iubitor de Dumnezeu și cel mai probabil disprețuitor al regimului ateist al lui Castro.

Eu cred că în cea mai mare parte a reușit.

Ionuț Moraru

DIN PANSEURILE LUI NICĂ FĂRĂ FRICĂ

În ultimul număr care ne-a parvenit la redacție, al unei publicații care apare "PERMANENT", aflăm că în România a avut loc "o lovitură de stat cu consecințe incalculabile".

Acesta este avantajul să fii abonat la un ziar: vine poștașul, ți-l aduce acasă, și din fundul pivniței unde stai ascuns afli despre lovituri de stat cu consecințe incalculabile.

Imediat după aceea, am îndrăznit să dau la o parte perdeaua, trăgând cu urechea la tragedia de afară - și așa mai departe, până am avut curajul să mă duc "la pâine". Mai departe, apă de ploaie.

Mai departe, Nică fără frică declară că face "un act de conștiință națională" să "denunțe forțele care se ascund în spatele" acestei lovituri de stat; mă rog, nu prea agreez noi cuvântul "denunț", dar la o adică, atunci când soarta țării este în joc și denunțul tău are vreo importanță, o faci!

Aflăm cu surprindere că numitul Traian Băsescu "a încercat să stopeze infiltrarea Uniunii Sovietice în constituirea viitoarei Europe"!!

Ne întrebăm dacă este o asemănare de nume sau vorbește de o persoană poate din umbră, care dirijează destinele omenirii.

"Suntem prea slabi pentru a adopta o politică personală față de fosta Uniune Sovietică".

Dacă suntem prea slabi ca țară, cum a putut atletul Traian Băsescu "să stopeze infiltrarea...." ?

Care infiltrare, coane Fănică?

Președintele României cu asta se ocupă? Păi ce, a terminat cu "băile de mulțime"?

De la marile pericole și "realizări" domnului președinte, eroul nostru de basm - sau de basme! - sare la atitudinea partidelor față de Biserică. Nu știu de ce, dar probabil că a observat că dl. Băsescu a luat "calea bisericilor" pentru propagandă personală sau se gândește la o opțiune personală, apropo de "calea Bisericii".

Pentru conformitate,
"Nică plin de frică"
a loviturilor de stat

"GO TO THE CITY" PENTRU ... KENNY GOSS!

În mersul nostru cotidian pe bulevardele capitalei, fără excepție, panourile publicitare pline cu afișe mari, frumos concepute din punct de vedere grafic, te invită să-ți procuri bilete de spectacol la fel de fel de reuniuni artistice, de toate genurile, printre protagoniști fiind stele de prima mărime din domeniul operei, al dansului, teatrului și, mai ales, din muzica ușoară.

În ciuda prețurilor piperate practicate de impresari, sălile nu mai au locuri libere: de exemplu, în urmă cu câteva luni, am vrut să îmi procur un bilet la interesanta trupă de dansuri rusești condusă de celebrul Igor Moiseev, cunoscută pe tot mapamondul, dar în ciuda prețurilor astronomice (cel mai ieftin bilet costa 100 Ron), acest lucru nu a fost posibil.

Nu mai de la începutul acestui an și până în prezent s-au perindat pe scenele bucureștene artiști de pe toate continentele: dansatorii de tangouri (din Argentina), de flamenco (din Spania), cei din Irlanda; au mai fost prezenți, printre mulți alții, și Gloria Gleyton și o formație de jazz, artiști de circ din China, Italia, Germania sau Bulgaria, iar în partea a doua a lunii iunie va concerta un "monstru sacru" al muzicii ușoare, Julio Iglesias.

Printre cei care ne-au onorat cu prezența, în urmă cu aprox. 10 zile, s-a aflat și cântărețul britanic **George Michael**. Pe Stadionul Național,

în fața a peste 20 000 de spectatori, majoritatea tineri sub 25 de ani, a avut loc spectacolul. Pe o scenă înaltă de 50 m și lată de 30 m, mărginită de două piste care coborau în public, și-a făcut apariția starul, care a îndemnat publicul să cânte și să danseze cu el - ceea ce s-a și întâmplat. Delirul a început imediat după cuvintele „Bucharest, you have to come to the city”, printre cei intrați în „transă” aflându-se și premierul Tăriceanu cu soția și Cosmin Gușe. Recitalul a durat cca. două ore. Nu intenționez să fac cronica muzicală a concertului, nu sunt critic muzical, nu cunosc repertoriul și cu atât mai puțin textul cântecelor. Dar despre „șocul” provocat de interpretare și de mesajele transmise am să vorbesc. La sfârșitul unei melodii, cântărețul britanic s-a adresat fanilor săi tineri, menționând că fusese dedicată... fostului său iubit, David, mort de SIDA! Iar spectatori au aplaudat zgomotos! Lucrurile s-au repetat, următoarea melodie, „GO TO THE CITY”, a fost dedicată actualului său iubit, **KENNY GOSS**, cu care are o relație de peste 10 ani. Deci „văduvia” lui George Michael a fost de scurtă durată, consolarea nelăsându-se mult așteptată. Și iar aplauze pentru declarația celui cocoțat pe ametoarea scenă!

Concertul nu a reliefat doar homosexualitatea londonezului, ci hodoronc-tronc, a introdus și un mesaj politic: pe scenă au fost aduse două baloane imense, unul reprezentându-l pe George Bush și, celălalt, un câine cu drapelul britanic în spate, care îl mușca pe președintele american. Prin acest „decor” cântărețul a protestat împotriva politicii americane, dar și împotriva premierului britanic, Tony Blair. Un mesaj ieftin, de prost gust, fără ecou; cred că un sondaj în rândurile auditorului ar fi fost un fiasco (adolescenții din tribune sunt sigur că nu știu cine este Tony Blair; despre „iubitele” David și Kenny Goss ce să mai vorbim!). George Michael are însă necaz pe administrația americană nu din motive politice, ci pur personale, și iată de ce: a primit interdicție de a intra pe teritoriul SUA, cu riscul pedepsei cu închisoarea, după ce a recunoscut că este vinovat de conducere auto sub influența substanțelor interzise. (Pe 1 oct. 2006 poliția londoneză l-a găsit pe George Michael dormind la volan și având asupra sa cannabis, într-o zonă din nordul Londrei; mașina lui blocase traficul la semafori! După ce și-a recunoscut vinovăția,

Michael riscă o pedeapsă de până la 6 luni de închisoare și o suspendare de un an a permisului de conducere.)

În concluzie, cartea de vizită a lui George Michael are „pete de culoare”: **bețiv, consumator de droguri și homosexual.** „Bun”, exemplu de urmat de către cei cărora le-a cerut să-l susțină, să-l aplaude și să joace împreună cu el!

În domeniul artei au existat bărbați cu înclinații împotriva firii (din putoare nu le amintesc numele, exemplific doar cu scriitorul britanic Oscar Wilde și cu compozitorul rus Ceaikovski.)

Homosexualitatea a fost incriminată dintotdeauna, dar până în 1936 nu existaseră decât puține cazuri de pedepsire pentru „inversiune sexuală” (cum era denumită în acea vreme). Comunismul, ca și hitlerismul, a fost mult mai radical: în anul 1959 homosexualii au fost judecați și condamnați în două „loturi”, cei dovediți fiind privați de libertate până la 5 ani.

La presiunea dirigenților occidentali, Parlamentul a votat legea în care fiecare cetățean al României este liber să își aleagă orientarea sexuală, acest lucru nemă constituind un fapt penal. Dar în același timp, cu o condiție esențială: nici o reclamă, nici o manifestare în public, nici o adunare în scopul de a extinde în rândurile celor mulți care, volens-nolens, le sunt în preajmă, această perversiune a unor, extrem de puțini ca număr, din fericire. Dar perdeaua intimității este dată cu brutalitate la o parte chiar de către homosexuali -

care acum nu se mai mulțumesc cu faptul că nu mai sunt pedepsiți de lege, ci vor și să se căsătorească oficial!

O firmă de cablu TV (nu-i dau numele ca să nu pară că-i fac reclamă), îi bagă pe gât și două posturi „gay” și „lesby” 24 de ore din tot alăteia, în timp ce un film sexy, cu scene mai tari, fără perversiuni însă, este difuzat numai la miezul nopții, cu obligativitatea să aibă în partea dreaptă, jos, cercul cu cifra 15. Accusul după deget! Halal restricții! Numai ca să ne aflăm în treabă.

Dacă s-ar face, actualmente, un sondaj referitor la homosexualitate, rezultatul împotriva acestora (care se mai și etalează în public!), ar fi zdrobitor, cred că peste 90% ar fi votul împotriva.

Declarațiile ostentative ale lui Michael George au fost încurajatoare pentru homosexuali.

Cu doi ani în urmă, la unul din posturile TV, șeful „gay”-lor din România - înscris în asociația „Accept” - și șefa femeilor care au oroare de bărbați, se plânseseră că membrii acestor asociații sunt „discriminați” - cuvânt pe care îl repetă ori de câte ori sunt invitați la emisiuni, în orele de maximă audiență.

Anul acesta au cerut cu aroganță și cinism ca marșului organizat de ei în plin

centru al Capitalei, să i se asigure de către autorități „condiții optime”, adică pe traseu să fie un număr apreciabil de forțe de ordine - ceea ce s-a și produs: 800 de polițiști și jandarmi cu mașini, motociclete și cai, plus agenți ai SRI în civil i-au păzit pe cei 400 de homosexuali de „dragostea” Românilor. (Mai ales că au venit și câțiva lideri „gay” din Statele Unite, Israel și alte câteva țări).

Teama șefului „Accept” era bazată pe faptul că premiera de anul trecut a acestei manifestări scârboase în public a avut aspecte pe care homosexualii le-au simțit pe propria piele și, mai ales, pe propriile funduri, iar acum câteva zile, la Moscova, cei care și-au manifestat public pofta carnale nefirești au avut de pățimit (au vrut însă să fructifice respingerea și au pozat în „victime” ca să fie cât mai mult mediatizați).

„Rufele murdare se spală în familie”, nu în văzul tuturor, în mijlocul bulevardului, cu buzele țuguite spre cei care privesc de pe trotare șiragul uman de travestiti vulgari, sfidători, strident colorați și de-a dreptul insultători.

De altfel, am participat și noi, ca și anul trecut, la **MARȘUL PENTRU NORMALITATE**, din data de 9 iunie 2006 (vezi foto), alături de „Noua Dreaptă”, de studenți la teologie, de preoți și de diverse asociații creștine, și am difuzat în oraș, zilnic, timp de două săptămâni, „fluturași”, arătând că:

- legionarii nu sunt pentru manifestarea violentă împotriva homosexualilor, ci pentru conștientizarea acestora că sunt pe un drum greșit; **nu trebuie promovată toleranță față de această perversiune**

- homosexualitatea se datorează unor boli psihice grave (schizofrenie, demență, epilepsie etc.), sau unor dereglări hormonale, sau perversității încă din copilărie, și nicidecum (așa cum fals se susține în media) determinismului genetic (conform studiilor de specialitate, dintre care amintim cartea dr. Rodica Năstase - „Homosexualitatea privită din punct de vedere psihiatric, Fuga din Sodoma și Gomora” - Ed. Agapis, 2000), **deci homosexualii constituie o minoritate bolnavă care trebuie tratată, nu încurajată;**

(continuare în pag. 13)

Emilian Ghika

ADEVĂRATA FAȚĂ A PARTIDULUI DEMOCRAT

Voi scrie câteva rânduri despre Partidul Democrat mai exact despre unii oameni ai săi, slugi servile ale mafiei evreiești internaționale.

Demo(n)ocrații, slujitorii fideli ai sionismului, pozează la ora actuală în România în adevărați apărători ai libertăților și intereselor poporului român. Partid majoritar evreiesc (cel puțin în structurile sale de conducere), este un fidel continuator al PCR-ului (alt partid evreiesc), fiind primul partid care după '89 a pătruns în Internaționala Socialistă (unul din coamele sionismului mondial).

Partid evident de stânga, cu accente de coloratură bolșevică, întemeiat de evreul Petre Roman, fiul comintemistului Walter Roman – care în timpul războiului civil din Spania din anii '30 ai sec. XX., comanda brigăzile comuniste în lupta lor contra poporului spaniol și a Bisericii, trăgând cu tunurile în Biserici și mănăstiri, schingiuind și omorând preoții și călugărițele – a devenit brusc de „de dreapta”, odată cu venirea la conducerea partidului a lui Traian Băsescu.

Să vedem ce oameni fac parte din „partid” (de fapt o mare lojă evreiască afiliată la B'nai Brith și la clanul Rothschild).

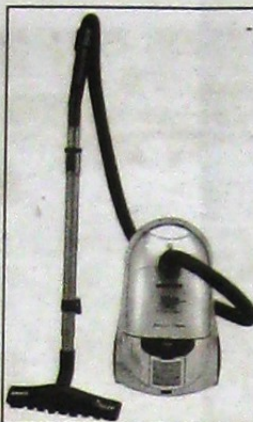
Adrian Videanu este astăzi un stălp al Partidului Democrat și primar general al Bucureștiului, un plimbăreț prin Ierusalim (în 2005) pentru proiecte de parteneriat cu evreii (un grup israelian vrea să pună mâna, indirect, pe vechiul centru al Bucureștiului – printre alte străzi, pe Lipsican); e vorba de „Proiectul Esplanada” – un „oraș în oraș”, cu grădini suspendate, un fel de „nou Babilon” în centrul Capitalei – angajat de firma ungurească Trigranit (deținută în realitate de clanul bancherilor evrei Rothschild). Chiar și în scandalul Catedrala Plaza privind construcția dintre catedrala catolică Sf. Iosif, sediul SRI și Hotelul București, în care Videanu este personal implicat, sunt afaceri israeliene derulate prin grupul de off-shore-uri cipriote Millennium, afaceri conduse de Diana Voicu, care din '98 lucrează în România pentru familia de magnati Ofer (foști Herșcovici).

Principala sursă a imensei sale bogății și poziției sale sociale (datorate marmorei României) este o privatizare din 1998, când la guvernarea României se afla PD-ul, iar la vicepreședinția F.P.S.-ului din București se afla un coleg al său, omul pus tot de partid, evreul Bogdan Baltazar.

Adrian Videanu a fost ajutat în trecut de către constăneanul Sebastian Bodu. Acesta este un tip care nu strălucește de fapt prin nimic, prin anii '90 făcea pe DJ-ul la radio în Cluj, Constanța, și Sibiu; înscris la facultatea de Drept din Sibiu, în anul II de facultate făcea deja practică la firma unor rude: „Dănescu, Dănescu & Asociații” (firma avea relații bune cu firmele americane – lucra pentru „Coca-Cola” în România, ca și cu C.I.A.). Fără a termina facultatea, în timp ce punea muzică la radio, „firma de avocați” l-a pus să lucreze pentru o firmă de consultanță americană (Financial Markets International) angajată de USAID (subagență economică a C.I.A.) să acorde asistență Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare din România. După 1996 dl. Bodu ajunge să facă și privatizările din România. La negocierea pentru privatizarea Marmosin, Bodu îl cunoaște oficial pe Adrian Videanu și Fondul Româno-American pentru Investiții, care reușește să ia împreună, prin Titanmar S.R.L. cea mai mare exploatare de marmură de la statul român, adică de la F.P.S.-ul consiliat de dl. Bodu (la F.P.S. Bodu participă și la privatizarea Băncii Agricole, preluată de Raiffeisen). Întrucât nu avea bani să cumpere „Marmosin-ul”, Videanu ia banii de la Fondul Româno-American.

Aproape imediat după această afacere, din 1998, Bodu e încadrat consilier juridic la „Fondul Româno-American pentru Investiții”, fond administrat de C.I.A. – USAID.

Când, în 1997, a schimbat Consiliile de administrație la RENEL, ROMGAZ și SN PETROM, ministrul Industriei desemnat de PD, Radu Berceanu, motiva că are nevoie acolo de specialiști și nu de politicieni. Însă tocmai membrii marcanți ai PD au ocupat locurile CA și AGA ale regiilor sau societăților de stat, precum: Radu Berceanu la

și-a instalat o administrație PD – istă la PETROM era momentul unor bune afaceri pentru oamenii de bază ai partidului.

Videanu își înființase în 1993 firma SECON SA (împreună cu prietenul său Alexandru Mocanu, devenit ulterior înlocuitorul lui Videanu în Parlamentul României), ce avea ca obiectiv de activitate „comerțul cu ridicata al combustibililor solizi, lichizi și gazoși și al produselor derivate”. Cum pentru firma lor cea mai bună afacere era atragerea SNP PETROM în business, acest lucru avea să se întâmple în 1998, la același sediu, societatea mixtă SECON GAZ SA, luând asociat persoană juridică, cu 30%, gigantica companie de stat SNP PETROM, silită să intre în afacere cu o contribuție de peste 600.000 de dolari. Afacerea nu a avut nici un beneficiu pentru PETROM, însă firma-mamă a lui Videanu, SECON, a înregistrat numai în anul 1999 peste 1 miliard de lei profit.

Videanu era și administrator la FPS atunci când prin firma sa a cumpărat de la FPS marele producător de marmură (Marmosin) cu tot cu carierele de piatră aflate în proprietate: Cărpiniș, Geoagiu, Alunul, Pietroasa, Rușchița, Bucova, Căprioara, Moneasa, Podeni și Bobâlna. Adrian Videanu, la data privatizării, deși deputat, era un membru mai puțin marcant al PD-ului, însă astăzi este stălp al partidului. Neavând bani, el s-a asociat cu un Fond financiar al guvernului SUA, controlat de CIA prin USAID. Dacă el a identificat „fondul” sau „fondul pe el” (șef al tineretului democrat din România la acea dată) este greu de aflat azi, însă sigur nu prea avea bani, căci a intrat în afacere cu numai 30.000 de dolari plus un credit devastator.

Dacă până la privatizarea firmei Marmosin furniza produse din marmură pentru Casa Poporului, acum și-a dublat extracția de marmură, exportând mari blocuri pentru piețele occidentale (Germania, Italia, Ungaria și SUA) și orientale (Hong Kong). Marmura este exploatată excesiv și irațional.

Intensificarea extragerii marmurei la carierele din Rușchița, au făcut ca întreprinderea lui Videanu să crească în 2002 față de 2001 de la o cifră de afaceri de 18 mil. USD / an la 20 mil. USD / lună. Pe de altă parte, odată ajuns, cu sprijinul USD-CIA, unul dintre primii 10 producători de marmură, deputatul PD Adrian Videanu devenise din 2000 secretar al Comisiei de Control și Supraveghere a SRI.

O puternică prietenie se sudase între Videanu și Bodu încă de la privatizarea Titanmar – Marmosin (în care unul a dat de la statul român, iar celălalt a primit pentru el însuși), prietenie ce s-a menținut șapte ani, cât a stat Bodu la Fondul Româno-American pentru Investiții (FRAI), creat de guvernul SUA sub atenta coordonare CIA-USAID. În timp ce Bodu lucra la FRAI, Videanu ajunge președinte al PD-ului, așa că îl cheamă și pe Bodu la partid în 2002.

În 2004 domnul Bodu e primit cu brațele deschise de „olandezii” de la ING Baring, unde primește o importantă funcție de șef la juridic, în același timp ocupându-se în „consiliul de strategie a Alianței DA” de „partea economică a programului de guvernare”, care a constat din diminuarea impozitelor pentru marii capitaliști și împovărarea populației cu alte taxe.

PECO SA și ROMAERO Băneasa; Victor Babiiu la NAVLOMAR; Traian Băsescu la NAVROM și CONTRAX IMPEX; Radu Feldman Alexandru (care era la P.D. atunci) la CARMEXIM și MEFIM Sinaia; Bogdan Niculescu Duvăz la AGROEXPORT Siloz; Adrian Videanu la Prestări Servicii București și la Fondul Proprietății de Stat s.a.m.d.

Și dacă Berceanu

În 2005 a ajuns vice-prim ministru al României „pe probleme economice”, Adrian Videanu, își numește aliatul, pe Sebastian Bodu în fruntea fisei țării ca președinte al ANAF (Agenția Națională de Administrare Fiscală) cu rang de secretar de stat în Ministerul Finanțelor publice. Dar Bodu își ține și funcția de la ING. Și ca să poată să fie găsit la orice oră de șefii săi de la ING, Bodu și-a păstrat și telefonul mobil de la bancă, plătit în continuare de aceasta. Mai mult, ING-ul îi acordă și un împrumut de salariat șefului ANAF.

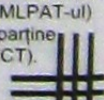
După cum pretinde Bodu, nimeni nu se poate băga peste hotărârile sale de la ANAF privind executarea răilor contribuabili, acelor ce nu-și plătesc taxele sau întârzie. Nici chiar Traian Băsescu, Videanu însuși l-a asigurat că are „sprijinul PD”. Bodu a mai fost împins de PD și în consiliile de privatizare a BCR și a CEC-ului, care au fost pe mâna altor evrei.

Trust financiar și de investiții, ING Group NV, cu sediul în Olanda, are două mari componente: ING Bank și ING Insurance. După ce în 1995 a înghițit pur și simplu banca britanică Baring, numele trustului este cel de ING Baring. Trustul este un devorator de bănci, din secolul XIX înghițind peste 30 de alte trusturi financiare și bănci. Astăzi, cei mai mari acționari ai ING sunt ABN Amro, Aegon și Fortis Utrecht, ceea ce duce la clanurile bancherilor evrei (Rothschild and Company). Conducerea trustului este cosmopolită, provenind mai ales din Olanda (precum Aad Jacobs – evreu) și SUA (precum Luella Gross Goldberg – evreu), dar și din Belgia (Michael Tilman – evreu) și provine de la băncile afiliate sau de la cele ce dețin trustul (este cazul „olandezului” evreu Eli Leenaars ce provine din conducerea ABN Amro Rothschild).

Pe 17 decembrie 2003, ministrul Finanțelor israelian Benjamin Netanyahu a venit la București la invitația lui Adrian Năstase. Evenimentul fusese sponsorizat de fondul Lauder, înființat de clanul milionarilor evrei americani cu același nume, buni prieteni cu Netanyahu și care dețin în România trustul Media Pro (PRO TV). Atunci s-a semnat acordul pentru autostrada Transilvania.

În iulie 2005, primarul Bucureștiului a fost invitat în Israel de Netanyahu și Lupolianski pentru a aranja detaliiile unui mare proiect evreiesc în România – Esplanada care este un fel de nou Babilon în centrul Bucureștiului, numit și „Noul Oraș” (al unei viitoare elite). Proiectul aparține guvernării PSD, el demarând după vizita din decembrie 2003 a lui Netanyahu la București, căci la 2 luni de la vizită s-a adoptat hotărârea de guvern nr. 373/18 martie 2004 privind amplasamentul Esplanada prin inițierea unui proiect în parteneriat public – privat. Ca urmare a anunțului de intenție (publicat în Monitorul Oficial, partea a patra nr. 72/2004), patru companii își prezentaseră ofertele la Ministerul Transporturilor și Construcțiilor (MTCT), cu al cărei reprezentant (Miron Mitrea) Netanyahu se întreținuse în decembrie. Ministerul selectând însă compania Trigranit Holding LTD, a Rothschild-zilor, cu care a semnat „acordul de proiect” pe 6 oct. 2004. Fiind un proiect ce privește și guvernul și municipalitatea, în 2005 patronii Trigranit-ului aveau nevoie să găsească în cadrul noii puteri de la București, oamenii care să transforme acordul într-un contract ferm. Unul dintre aceștia nu putea fi decât Adrian Videanu. Așa că apropiatul său prieten, evreul Tzvi Bercovici, îl cheamă insistent la Ierusalim, în „particular”. Abia întors din Israel, Videanu demarează în tromba proiectul Esplanada.

Esplanada va fi construită în centrul capitalei, la intersecția Bd. Goga cu str. Mircea Vodă și str. Nerva Traian (pe cca. 11 ha), „investiția” ridicându-se între 800 și 1200 milioane euro. Pe lângă trei hoteluri și două sau trei turnuri de birouri gigantice legate între ele de clădiri comerciale, „atracția zonei” se vor a fi „grădinile suspendate” – un fel de parc ce se va întinde pe 3 ha, cocoțat pe clădirile de 4-5 etaje ce vor fi legate între ele. Proiectul Esplanada, deși puternic susținut de primăria lui Videanu, urmată de Ministerul Lucrărilor Publice (MLPAT-ul) condus de UDMR-istul Laszlo Borbely, aparține totuși Ministerului Transporturilor (MTCT).

Însă de aici nici în 2005, nici la începutul lui 2006, ministrul Dobrescu nu apărea cu o susținere publică a afacerii. Așa că el a fost înlocuit la 13 iunie 2006 cu Radu Berceanu, cunoscut promotor al afacerilor Rothschild în România (precum afacerea Roșia Montană, semnată de Berceanu ca ministru din 1998 și finanțată de Rothschild), sau ale lui Mark Rich (tentaculul Mossad-ului și al Rothschild-zilor în același timp).

Berceanu, din chiar momentul instalării ca ministru, declară că are ca prioritate rezolvarea problemei drumurilor și autostrăzilor – vezi „autostrada Transilvania” – afacere a evreilor „americani” de la firma Bechtel.

Alt proiect în care e implicat Adrian Videanu și evreii este construcția „Catedrala Plaza” lângă catedrala catolică Sf. Iosif, derulată de grupul Millennium, controlat de o serie de off-shore-uri în spatele cărora stau evreii Ofer Brothers și alți asociați ai lor (cunoscuți și ca The Ofer Group), Sammy Ofer fiind bun prieten cu Traian Băsescu, din anii 1990. Clădirea Cathedral Plaza este o afacere de câteva milioane de euro și pentru un amic și asociat al primarului Videanu – e vorba de Raul Doicescu, patronul firmei Bog'Art care a primit antreprenoriul megaconstrucției. Doicescu, e

prieten de 15 ani cu primarul capitalei, fiind împreună asociați la firma de brokeraj Equity Invest SA, care își are sediul în clădirea Asirom. Așa se face că Primăria Bucureștiului și-a dat toate acordurile pentru lucrare și o susține în pofida Bisericii Catolice care vede amenințată fundația clădirii Catedralei Sf. Iosif. Videanu chiar ironizează biserica: „Și ce dacă este mai mare decât catedrala? Poate ajunge până aproape de Dumnezeu dacă are PUZ-ul aprobat.” Iată cum o firmă (Bog'Art) a unui asociat al lui Videanu primește o afacere de zece milioane euro de la israelieni, pe un teren cumpărat inițial de Peter Braun, evreu ucrainian al cărui nume e legat de „Fondul Român de Investiții” înregistrat în Cipru, fond implicat alături de Videanu în privatizarea Marmosin, și care l-a finanțat pe Videanu. Iată că după vizita în Israel, la dr. Bercovici, la Netanyahu, și la primarul Ierusalimului, Uri Lupolianski, dl. Videanu nu se dă în lături să amenințe bucureștenii cu exproprierea pentru a face loc proiectelor imobiliare ale marilor finanțe evreiești (Esplanada Rothschild-zilor).

Iată acum o mostră din bagajul moral și intelectual al lui „Băse”. Pe 26 mai 2005 T. Băsescu l-a invitat la Cotroceni (mai apoi au continuat la cărciuma Golden Blitz aparținând evreului Bittner and Comp – adică Mossad-ului) pe ziaristii Roșca Stănescu (Ziua) și Robert Turcescu (realizator tv) și Gabriel Stănescu (Gardianul).

Întrebat de ce ține atât de mult la „axa Washington – Londra – București” și de ce nu e adeptul unor relații la fel de apropiate cu Franța sau Germania, Băsescu a răspuns zeflemilor: „Decât să

sug ceva la mai mulți licurici mai mici? Mai bine sug ceva la un licurici mai mare!” (pg. 81 din cartea „Politica filonionistă a României în fața Europei și a lumii” de Cornel Dan Niculae – Ed. Carpathia, 2006).

Din aceeași carte am extras de altfel toate informațiile care s-au confirmat în viața de zi cu zi.

Despre nici un partid din parlament nu am o părere bună, însă în mod deosebit am o părere foarte proastă despre PD.

Vai nouă, românilor, că avem asemenea „conducători” și că am intrat în mâna dușmanilor noștri!

Vai nouă că iubim mai mult banii pe care ni-i aruncă evreii ca la milogi, decât pe Hristos... Dumnezeu să ne ierte! Dar ca să ne ierte, trebuie să ne trezim din acest coșmar! Până nu e prea târziu! Nu uitați că de noi, de VOI și de TINE depinde asta! „Dumnezeu ajută, dar nu bagă în traistă” spune vechea înțelepciune românească. Dumnezeu ajută omului netemător decât de El. Treziți-vă până nu este prea târziu, treziți-vă, Români!

Emanuel Ștefan, Craiova

„GO TO THE CITY” PENTRU... KENNY GOSS! (continuare din pag. 13)

- 78% dintre homosexuali suferă de boli cu transmitere sexuală, iar 83% din cazurile de SIDA au fost depistate la homosexuali și bisexuali (să nu uităm că SIDA a fost propagată de ei!), deci aceștia reprezintă un real pericol pentru toți cei din jur;

- o minoritate bolnavă nu poate impune reguli și nu poate schimba regulile majorității covârșitoare.

Să mă refer însă și la aspectul politic al unui spectacol muzical, pornind de la cazul solistului George Michael.

În 1945 marele dirijor german Furt Wangler, directorul Filarmonicii din Berlin, a fost destituit (în locul lui fiind numit compatriotul nostru, Sergiu Celibidache) și a fost pus la index fiindcă la spectacolele sale au luat loc în loji liderii nazisti în frunte cu Adolf Hitler. Vina sa era de a fi cântat „pentru ei” și de a fi exagerat cu repertoriul lui Wagner, compozitorul preferat al șefului celui de-al treilea Reich. (Profit de acest lucru pentru a face o

precizare: în ianuarie 1945 dirijorul Furt Wangler a dirijat pentru prima și ultima oară simfonia „Codreanu” compusă de Bălan.)

La 62 de ani de la excluderea din viața muzicală a lui Furt Wangler situația se repetă. Renumita cântăreață americană de origine evreiască, Barbara Streisand, trebuia să onoreze un contract în Germania în cadrul unui turneu european. (Mie personal îmi „plac” cântecelele ei, lascive și fără nerv, ca și înfățișarea ei „fără sare și piper”, dar susținerea ei în lumea muzicală a fost permanent de invidiat.) Brusc însă vedeta septuagenară, reintrată în circuitul artistic după o lungă pauză (de 7 sau 8 ani), și-a adus aminte că Germania a persecutat poporul evreu și a contramandat spectacolul, cu toate consecințele financiare: a ținut să fie și ea, într-un fel, „victimă” din cauza etniei ei, deși relațiile actuale dintre Germania și Israel sunt excelente, deși s-au plătit miliarde de mărci evreilor, deși Willy Brandt,

fostul cancelar, a îngenuncheat la Tel Aviv cerând iertare în numele poporului german, deși s-au construit sinagogi în Germania și mulți evrei s-au stabilit aici!

În spectacolul muzical nu trebuie să își facă loc nici sexualitatea anormală și nici politicul: omul care plătește biletul (și nu cu bani puțini), vrea să se distreze – și atât, nimic mai mult. Să se pună capăt manifestărilor colaterale, care nu au nimic comun cu spectacolul propriu zis. Să existe o cenzură la semnarea contractelor cu vedetele, dar nu o cenzură artistică, ci o cenzură a bunului simț, a celor „șapte ani de acasă” (mai ales acum, când ne fudulim cu „democrația” – care este prost înțeleasă). Dacă nu se acceptă de către invitat, pa și pusi! Vocea este a cântărețului, dar banii (ca și decența) sunt ai spectatorului. Și în loc de George Michael, care nu va sta niciodată alături de Beatles, Elvis Presley, Abba, Bony M și alții, e preferabil un spectacol în plus cu Julio Iglesias, de exemplu...

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MAI: „Numiți câteva clădiri construite sau reparate de legionari (doar dintre cele care nu au fost „rase”).”

a fost dat de George Vlădulescu din București, 33 de ani, care a câștigat cartea „Vârf de lance. Secolul XX” de Șerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Dintre numeroasele construcții ridicate de legionari: biserici, troițe, școli pentru copii moților din cătunele „uite” de autorități, case de cultură, case pentru țărani săraci, sedii legionare, drumuri, diguri etc., au rămas foarte puține, printre acestea numărându-se:

- Casa Verde din București Noi

- blocul cu patru nivele din str. Gutenberg, aflat lângă casa gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul

- Catedrala din Drăgășani

- Catedrala din Rădăuți

- drumul în stâncă de la mănăstirea Arnota, locul de odihnă veșnică a lui Matei Basarab

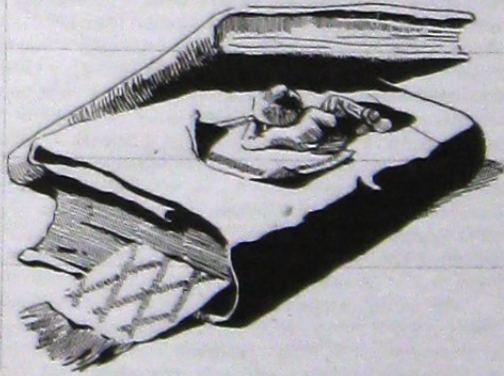
- mănăstirea Izbuc (jud. Bihor)

- biserica din Cotiugenii Mari (Basarabia, jud. Soroca)

- mănăstirea din com. Buga (Basarabia, jud. Lăpușna)

- biserica din com. Aciliu (jud. Sibiu)

- biserica din Marca (jud. Sibiu).

ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: În ce constă stilul legionar de luptă?
PREMIU: „Mărturisiri în duhul adevărului” (vol. I) – Nae Tudorică.

Revista se difuzează la chioșcurile Acces Pres și RODIPET din BUCUREȘTI, și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Angela Anei – Vatra Dornei: Așa cum v-am promis în numărul trecut al revistei, vă completez informația despre "Rugul aprins": acesta a fost o mișcare spirituală fondată în 1946 de poetul și publicistul teolog și exeget Sandu Tudor (pseudonimul literar al lui Alexandru Teodorescu), fondatorul revistelor interbelice "Floare de foc" și "Credința" (retras la mănăstirea Antim din București în 1945 și devenit ieromonah Agaton Tudor și apoi ieroschimonahul Daniil Tudor la Sihăstria din Rarău), mișcare care grupa în jurul său pe părintele Sofian Boghiu, părintele Benedict Ghiuș, pe Vasile Voiculescu, Ion Marin Sadoveanu, Paul Sterian, ș. a. "Rugul aprins" nu a avut nici o legătură cu Mișcarea Legionară (cum credeți dvs.). Activitatea acestei grupări a constat dintr-o serie de conferințe cu subiecte legate de *Rugul aprins care se arde și nu se mistuie, rugăciunea lui Iisus, rugăciunea neîntreruptă* (după învățătura monahilor de la Sf. Munte Athos). În 1949 membrii grupării au fost arestați și condamnați, de către regimul comunist, la ani grei de închisoare (prin gândirea lor creștină și opusă comunismului "subminau" "ordinea de stat", iar Sandu Tudor a murit la Aiud. Părintele dimitrie Stăniloae nu a fost legionar și nici nu și-a declarat în public, în vreun fel oarecare, simpatia, deci nu poate fi trecut în rândul acestora; a fost însă închis la Aiud, alături de personalitățile legionare, și în această calitate a auzit povestirile spuse în închisoare (printre alții, de subsecretarul de stat la Interne din vremea statului "național-legionar", Victor Biriș, unul dintre apropiații lui Sima), despre trădările lui Sima din tulburea perioadă antilegionară din 1939 – 1940, și a depus mărturie pentru cunoașterea adevărului de generațiile viitoare.

fost populate cu sihaștri râvnitori după viața îngerească, post și rugăciune de zi și de noapte, în liniștea profundă a muntelui. Vasile Macedon, împăratul Bizantului (867-886), ascultând rugămintea sihastrului Ioan Colibașul, i-a dăruit lui și urmașilor săi în monahie acest munte, care de acum înainte s-a numit Sf. Munte. O chestiune care merită să fie amintită este interzicerea intrării femeilor în Sf. Munte (ca și a femelelor). După o veche tradiție păstrată prin viu grai, se povestește că Plagudia, soția împăratului Teodosie cel Mare, trecând cu corabia de la Roma spre Constantinopol, s-a abătut pe la muntele Athos, spre a vedea mănăstirea Vatoped, zidită de către soțul său. Permițându-i să meargă până la muntele Athos, spre a vedea mănăstirea Vatoped, zidită de către soțul său. Permițându-i să meargă până la muntele Athos, spre a vedea mănăstirea Vatoped, zidită de către soțul său. Permițându-i să meargă până la muntele Athos, spre a vedea mănăstirea Vatoped, zidită de către soțul său.

Călin Alecsa – Sf. Gheorghe (Covasna): Iată povestea sfântirii peninsulei grecești în supraf. de 360 kmp, numită Sf. Munte Athos, după înălțarea Mântuitorului la cer și pogorârea Sfântului Duh asupra celor 12 Apostoli, aceștia au plecat să propovăduiască Evanghelia tuturor neamurilor, iar Maicii Domnului Arhanghelul Gavril i-a vestit să meargă la muntele Athos, unde erau cele mai multe temple păgâne. La limanul lui Climent, din muntele Athos, în dreptul Mănăstirii Ivirilor de azi, când s-a apropiat corabia cu Maica Domnului de țărm, toți idoli din munte au căzut cu fețele la pământ, sfărâmându-se în mii de bucăți, iar idolul Apolon, din vârful Athonului, a strigat oamenilor să vină să întâmpine pe Maica Marelui Împărat și a adevăratului Dumnezeu, Iisus Hristos, apoi a căzut, sfărâmând coama întreagă a muntelui și prăbușindu-se în mare. Poporul s-a înspăimântat și a ieșit în întâmpinarea Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și a sfinților apostoli care erau cu dansa, închinându-i-se și rugându-o să-i lămurască. Maica Domnului a dezvăluit poporului înșelat de idoli tainele Fiului Său, învățându-l să creadă și să se boteze în numele Lui. Astfel au crezut toți cei de acolo și s-au botezat, aducând mulțumire Maicii Prea Curate. Maica Domnului i-a binecuvântat, le-a dat povești și le-a spus că acel loc fusese sortit ei de către Mântuitor, pentru a trimite bărbai din toată lumea, ca să trăiască în curăție, după asemănarea îngerilor. Nu se știe sigur când au venit primii monahi pe muntele Athos, dar se bănuiește că ar fi venit chiar din timpul Sf. Apostol și Evanghelist Ioan (101 după Hr.), care însoțise pe Sf. Fecioară în călătoria spre Athos. Chiar din timpurile vechi ale erei creștine au debarcat aici sihaștri din Asia Mică și din Efes (patria Sf. Evanghelist Ioan), iar viața singuratică, contemplativă, începuse a se manifesta de timpuriu; a luat ființă sub formă de sihăstrie și de schituri. Pe vremea împăratului Teodosie I (+395) și a soției sale, Pulheria, existau câteva mănăstiri - care însă au fost pustiite de barbarii năvălitori. Către sfârșitul sec. al VIII-lea, venind de la Roma, Petru Athonitul, din porunca Maicii Domnului, care i s-a arătat în vis, a găsit muntele pustiu, căutându-și adăpost într-o peșteră întunecoasă și hrănindu-se cu ierburile care creșteau în preajma peșterii. În 867 vine și se așează la Athos pustnicul Ioan Colibașul, vestit prin sfințenia vieții sale. Pilda lui a fost urmată de alții, astfel că în scurt timp înălțimile muntelui au

privind Mișcarea Legionară. Din lipsă acută de spațiu sperăm s-o putem publica într-unul din numerele viitoare. Cred că ați putea scrie și proză, cu succes.

Victor Bobică – Corabia: Ne bucurăm că revista noastră a ajuns și în Corabia! În privința abonamentului, nimic mai simplu: întotdeauna afișăm în ultima pagină a revistei atât adresa pentru abonamente, cât și telefoanele și e-mail-ul pentru contact; puteți face abonament pentru următoarea jumătate a anului (prețul este de 300.000 lei vechi / an și de 150.000 lei pentru jumătate de an); trimițând banii prin poștă sunteți sigur că veți primi lunar revista acasă, fără a mai trebui s-o căutați la chioșcurile de ziare. Dar cel mai mult ne-a bucurat dorința dvs. de activitate și ajutorul oferit! Bineînțeles că suntem încântați de faptul că doriți să distribuiți revista și să faceți propagandă Mișcării, iar ideea dvs. cu afișele este excelentă; rugăm comunicați-ne câte exemplare puteți distribui într-o primă fază (aproximativ, evident) și noi vă vom trimite lunar. Materialul dvs. a sosit prea târziu pentru a putea fi luat în considerare la acest număr (mai ales că necesită tehnoredactare, nefiind scris cu diacritice); despre atrocitățile comise de horthyști în Ardealul ocupat, ca și despre tratatul de la Trianon și revizionismul maghiar am publicat diverse articole de-a lungul timpului, dar este oricând binevenit articolul dvs. Întrucât UDMR-ul, partid parlamentar, agită mereu problema Transilvaniei, falsificând istoria.

Ion Burduf – Iași: (Vă rog să mă scuzați dacă nu v-am descifrat corect numele.) Același răspuns ca și cel pentru dl. Bobică din Corabia: scrisoarea dvs. "În memoriam Ion Antonescu" a sosit prea târziu pentru a fi inserată, iar, în plus, grafia se descifrează greu și incomplet. Împărțim într-un totuț părărea dvs. despre Mareșal, ca și despre marea trădare de la 23 aug. 1944 a regelui Mihail! Și în București a avut loc, pe data de 1 iunie, un parastas pentru Ion Antonescu, comemorând asasinarea sa, la care au participat ofițeri veterani de război. Într-adevăr, nu ne ferim deloc să subliniem adevărurile istorice "incomode" (în august anul trecut am publicat articolul "Rânduri pentru un soclu fără bust", luând atitudine împotriva distrugerii statuilor Mareșalului) și promitem să revenim asupra subiectului, pentru că Ion Antonescu nu poate să fie șters din memoria Românilor (dovadă concludentă este faptul că s-a clasat pe locul 10 în sondajul "Mari Români" de anul trecut).

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"		ISSN 1583-9311
Redactor șef:	Nicoleta Codrin	
Colegiul de redacție:	Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu Nicolae Badea - secretar de redacție	
Relații cu publicul:	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19 (zona Cîrcului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)	
	Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493	
	e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com	

